

இ ம ய ம லை

அல்லது

த ய ா ன ம்

இமயமலை அல்லது தியானம்

ஆக்கியோரா :

திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

இரண்டாம் பதிப்பு

1941

உரிமை
ஆக்கியோரர்க்கே

விலை அரை 6

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

முன் னு ரை

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டு விழா, சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில், பண்டிதமணி - கதிரேசஞ் செட்டியார் தலைமையில் 1930-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 25, 26, 27-களில் நடைபெற்றது. மூன்றாம்நாள் கூட்டத்தில் 'இமயமலை' என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது.

அப்பொருள்பற்றிப் பேசித் தொகுப்புரை கூறியான அமாந்ததும், மேடை மீதிருந்த பலர், அப்பேச்சைப் பத்திரிகையில் எழுதி வருமாறும், பின்னே அதை நூலாக வெளியிடுமாறும் விண்ணப்பித்தனர். அவ்நாள் சமாஜ அமைச்சர் - திருவாளர் - மயிலை - பாலசுப்பிரமணியனும், திருவாளர்-கிழக்கு மருதூர்-நாராயணசாமியாரும் பெரிதும் வலியுறுத்தி உறுதிமொழியும் பெற்றுக் கொண்டனர். அன்பர்கள் விருப்பத்துக்கிணங்கி எனது பேச்சை "நவசகதி"யில் வாரந்தோறும் எழுதி முற்றுவித்தேன். அப்பேச்செழுத்துப் பொருளைக் கொண்டதே இந்நூல். நூலின் உள்ளுறைக்கேற்ப நூலுக்கு "இமயமலை அல்லது சியானம்" எனவும் முடி சூட்டப்பட்டது.

இந்நூற்கண் - இமயத்தின் புற அகப்பொருள், இமயத்தின் தொன்மையும் விழுப்பமும், மலை

களின் சிறப்பு, மலைக்கும் மக்கள் வரீழ்வுக்குமுள்ள தொடர்பு, மலைவாழ்வின் பெற்றி, உயர்நோக்கின் மேனமை, அமைதியில் அறிவு விளக்கம், கோபுரங்களின் நோக்கமும் நுணுக்கமும், உலகில் ஆங்காங்கே தோன்றிய குருமார் மலையுடன் தொடர்பு கொண்டமை, தமிழரின் மலைவாழ்வு, காவியங்களில் மானத மலைப்படைப்பு, மலைவாழ்வால் உடலும் உயிரும நலனுறல, தற்கால அமைதியில்லா வாழ்வுச் சிறுமை, மேல நாட்டுப் புலவர்கள மலையைக் கொண்ட சிறப்பு, இமயம் ஈனும் பொருள்கள், இமயத்தில பெரியோரா வாழ்தலின் உட்கிடக்கை, இமய இயற்கையினின்றும் கடவுள தோற்றத்தைப் புலவர்கள் கொண்டது, இமயத்துள்ள பெருங்குருவின் நிலை, அவரைச் சமயவாதிகள் கொண்ட விதம், குருமாகுங் கடவுளுக்குமுள்ள வேற்றுமை, குருமாரைக் கடவுளாகச் சிலா கொள்ளும் முறை சிலா கொள்ளா முறை, இமயத்தின் கூறுகள், அக்கூறுகளின் வெளிப்பொருள் உட்பொருள், காற்றின் திறம், ஆகாய விமானிகளின் அநுபவம், கயிலாயத்தின் அகப்புற விளக்கம், இமயவுச்சி காணுதற்குத் தற்கால முற்கால முறைகள், கௌரிசங்கரத்தைப்பற்றிய பல சமயத்தாரா கொள்கைகள், அக்கொள்கைகளிலுள்ள ஒருமை, சச்சிதானந்த விளக்கம், மும்மூர்த்திகளை உலகங்கொண்டவகை, முழுமுதற் பொருள் ஒன்றே எனபது, சமயங்களில் அடிப்படையிலுள்ள ஒற்றுமை, மோனத்தின் தத்துவம், இள

மைப்பேறு. இமயத்தின குறி தியானம எனபது, தியானத்தின் இன்றியமையாமை, கயிலாயம் சாந்தமெனபது, அமைதித தவம, சாந்தச் செலவம முதலிய பொருள்கள் அடங்கி யிருக்கின்றன. அமைதி வாழ்வை அறிவுறுத்தும் நால் இந்நூல என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

எரிமிகுநத இந்நாளில், இந்நூலின் உள்ளுறை அமைதிச் செலவத்தை நல்கி, நாட்டுக்கு நலஞ் செய்யுமென்று நம்புகின்றேன்.

குற்றங் குறைகளை அன்பர்கள் மன்னிப்பார்களாக.

சென்னை
 இராயப்பேட்டை, } திருவாரூர்-வி. கலியாணசுந்தரன்
 15—8—1931. }

இமயமலை அல்லது தியானம்

தே தா ற் று வ ர ய்

தலைவர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இப்பொழுது உங்கள் முன்னிலையில் பேச எடுத்துக்கொண்ட பொருள் “இமயமலை” என்பது. இமயம் மிகப் பெரியது. மிகப் பெரியதற்கு மிகப் பெரிய பேச்சு வேண்டும். யானோ சிறியன்; தற்போது உடல் நலமுங் குன்றப்பெற்றிருப்பவன்; இமயத்தை எங்ஙனஞ் சுமக்க வல்லேன்? குறிக்கப்பெற்றுள்ள காலம்வரையாதல் அதைச் சுமக்க முயல்கிறேன். ஒருவேளை சிறிது காலங் கடக்க நேரின், தலைவரின் கருணைத் துணையும், உங்கள் பொறுமைத் துணையும் வேண்டும்.

ஈண்டுத் தலைமை வகித்துள்ள பெரியார் ஓர் இமயம். வடமொழி தென்மொழி இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இவர் இமயம்போன்றவர். இவ்விமயத்தின் சாரலில நின்று, இமயத்தின் நீழலை நோக்கிப் பேசுகிறேன்.

சமய உலகில் நின்று இமயத்தை நோக்கும் போது, இமயத்தின் பொருள் இமயம்போல் ஓங்கி நிற்கும். அப்பொருளோ பேச்சைக் கடந்த ஒன்று. அதுபற்றியே 'இமயத்தின் நீழல்' என்று குறிப்பிடலானேன்.

இமயத்தின் புறத்தைப் பற்றியே அதன் அகத்தை யுணர முயல்வது சிறப்பு. ஆகவே, இமயத்தின் புறத்தைப்பற்றி, அதன் வாயிலாக, அதன் அகமும் ஊடே ஊடே விரவி வருமாறு பேசலாமென்று எண்ணுகிறேன்.

பொருள்

முதலாவது இமயமலை என்பதன் பொருளை உன்னுவோம். இமயமலை என்பது பனிமலை என்று பொருள்படும். ஹிமயம் - பனி.

இம்மலைக்கு ஹிமாலயம் என்னும் வழக்கும் இருக்கிறது. ஹிம ஆலயம் - பனி வீடு. உலகில் உயர்ந்த பனிவீடு நமது ஹிமயம்.

பனியின் நிறம் என்ன? வெண்மை. வெண்மை எதற்கு அறிகுறி? வெண்மை புனிதத்துக்கு

அறிகுறி. அழுக்காறு முதலிய வெண்மைக
குறி கட்டுகளைக் கடந்த ஒரு நிலையே 'புனிதம்' என்பது. அந்நிலைக்குப்

பல மொழியில் பல பெயர்களுண்டு.

இமயத்தின் சிறந்த வெண்மைப் பகுதி கயிலாயமென்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கயிலையைப் பற்றிய வருணனைகள் பல கயிலை படக் கிடக்கின்றன. இவ்வேளையில் சேக்கிழார் பெருமான் வருணனைமீது எனது கருத்துச் செல்கிறது.

“ பொன்னின் வெண்டிரு நீறு புனைந்தெனப் பன்னு நீள்பனி மாலவரைப் பாலது தனனை யாகுகும அறிவரி யான் என்றும் மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை ”

இத்திருப்பாட்டில் ஆசிரியர் இமயமால்வரைக்கணுள்ள, அதன் சிறந்த உறுப்பாகிய கயிலையை அணி செய்திருத்தல் காண்க.

மேலுஞ் சேக்கிழார் பெருமான் தொடர்ந்து,

“ அண்ணல வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலின் நண்ணு மூன்றுல குநநான மறைகளும் எண்ணில மாதவஞ் செய்யவந் தெயதிய புண்ணி யந்திரண் டுள்ளது போல்வது. நிலவும் எண்ணில தலங்களும் நீடொளி இலகு தண்டளி ராக எழுந்ததோர் உலக மென்னும் ஒளிமணி வல்லிமேல் மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை ”

என்று பாடி மகிழ்கிறார். “ புண்ணியந திரண் டுள்ளது போல்வது ” என்பதும், “ வெண்மலர் போலவது ” என்பதும் உள்ளத்தைக் கவர்கின்

றன. இவ்விரண்டும் எடுத்த வெண்மைப் புனிதத்துக்கும் வேண்டப்படுவன. வெண்மையைப் புனிதத்துக்கு - அல்லது புண்ணியத்துக்கு - உவமித்துக் கூறுவது மரபு.

தூய வெண்மையைப் புனிதத்தின் - அல்லது புண்ணியத்தின் - திரட்சி என்று பகர்வது அழகுடைத்தன்றோ? கயிலையின் புறவெண்மையும், அதன் உள்ளநறையாம் புனிதமும் ஒன்றிவரும் முறையில சேக்கிழார் பாடியிருத்தல போற்றற் குரியது.

தொன்மை

இமயமலையின் தொன்மைமீது சிறிது கருத்துச் செலுத்துவோம். இமயமலையின் தொன்மையைக் காலத்தால் அளந்து கூறல் இயலாது. இதுகாரும் வெளிப்போந்துள்ள நிலவியல் ஆராய்ச்சிகளையும், மற்ற ஆராய்ச்சிகளையுங் கூர்ந்து நோக்குழி, இமய மலையைப் பற்றிய நுட்பங்கள் பல கிடைக்கின்றன. இப்பொழுது இந்து மகா சமுத்திரம் என்று சொல்லப்படும் நீர்ப்பரப்பு, நிலப்பரப்பாயிருந்த ஞான்று, இமயமலையின் உடலும், அதன் சூழல்களும் நீருள் மூழ்கிக் கிடந்தன என்றும், விந்திய மலையின் வடக்கேயுள்ள நிலப்பரப்பு நீருள் அழுந்திக் கிடந்ததென்றும் ஆராய்ச்சிக்காரர் கூறுப.

இமயமலையின் பல பாகங்களில் கடல் படு பொருள்கள் சில இன்னும் படிந்து கிடத்தல் கண்கூடு. அப்பொருள்கள் நில இமயம் நீருள் வியல் நீரியல் ஆராய்ச்சிக்காரருக்குக் கருவிகளாக நின்று துணை செய்கின்றன. அவைகளைக்கொண்டும், வேறு பல நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டும் இமயத்தின் உடல் நீருள் கிடந்தமை நிறுவப்பட்டிருக்கிறது.

இந்து மகாசமுத்திரம் நிலமாயிருந்தது எக்காலம்? விந்தியத்தின் வடபுலம் நீராயிருந்தது எக்காலம்? இக்கால நிலைகளைப்பற்றி வெளிப்போந்துள்ள ஆராய்ச்சி நூல்களைப் பார்த்தால், ஆண்டுகள் ஆயிரக்கணக்கைக் கடந்து, இலட்சக்கணக்கையும் மேலிட்டு நிற்கின்றன. இங்ஙனமாயின், இமயமலையின் தொன்மையை எக்கால எலலையில் அளவிட்டுக் கூறுதல்கூடும்?

விந்தியத்தை நோக்க இமயம குழந்தையென்று சொலவோருமுளர். அவர் கூற்றுக்குஞ்சான்றுகளில்லாமலில்லை. இக்காலம் ஆராய்ச்சிக்காலம். ஆராய்ச்சியினின்றும் போதரும் முடிபுகளிலும் முரண்பாடுக ளிருக்கின்றன. ஒருவர்கண்ட முடிபு மற்றொருவர் கண்ட முடிபுடன் மாறுபடுகிறது. சரித்திரக் காலத்துக்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் மாறுபட்ட கருத்துக்களுறுதல் இயல்பே. ஆதலால்,

ஆராய்ச்சிகளினின்றும் போதரும் முடிபுகளை யெல்லாம் முடிந்த முடிபுகளாகக் கோடல் தவறு. அதனால் இடர்ப்பாடும் நேரும்.

முதலாவது கல்வீக்கண் பெறுதல் வேண்டும். அக்கண் ஆராய்ச்சிக் கண்ணைத் திறக்கும். ஆராய்ச்சீக்கண் நாளடைவில் மற்றுமொரு கண்ணைத் திறக்கும். அவ்வொப்பற்ற கண் திறக்கப் பெறும்வரை எம முடிபையும் முடிந்த பொருளாகக் கோடலாகாது. இது நிற்க.

இமயமலையின் தொன்மையைக் காலத்தால் அளந்து அறுதியிட்டுக் கூறல் அருமை. இமயமலை மிக மிக மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது.

வீழ்ப்பம்

இமயமலை தொன்மையில் மட்டும் வீழ்ப்ப முடையதன்று. வேறு பலவற்றிலும் அம்மலை வீழ்ப்பமுடையது. அதன் வீழ்ப்பம் அளவிடற்பாலதன்று.

இமயம் உலகிலுள்ள எல்லா மலைகளிலும் உயர்ந்தது. அதுவே மலையரசு. அவ்வுயரிய மலையை முடியாக அணிந்துள்ள பெருமை நமது நாட்டுக்கு உண்டு என்று இறுமாந்து கூறுகிறேன். 'மன்னும் இமய மலையெங்கள் மலையே' என்று பாரதியார் களித்தாடுவதைப் பாருங்கள். நாட்டைப்பற்றிப் பாட நேரும் போதெல்லாம்

இமயமலை என்னில் மறைவதில்லை. “பனிவரையை முடியாகப் பல நதியை யணியாக” என்றும், “மலைகளிலே உயர்மலையை மகிழ்ந்தணியு நாடு” என்றும் பாடிப்பாடி உள்ளங் குளிரப்பெறுவது எனது வழக்கம்.

இமயத்தை உள்ளத்திருத்தி வானோக்கி நின்றால், அது வழங்குங் காட்சிப்பெருக்கை என்னென்று சொல்வது? உலகிலேயே அத்தகைக் காட்சி இல்லையென்று சொல்லலாம். பச்சைப் பச்சேலெனத் துவங்கிச் சுழன்று சுழன்று, கன்னங் கருமையில் நடந்து நடந்து, வெள்ளை வேண்மையில்தவழ்ந்து தவழ்ந்து, நீல வானில் (அமைதியில்) நிறுத்துங் காட்சியை - மண்ணையும் விண்ணையும் முட்டிக் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவர்ந்து சேனோங்கும் அப்பெருங் காட்சியை - எச்சொல்லால் சொல்வது? எவ்வெழுத்தால் எழுதுவது?

இச்சேண்மைக் காட்சியளவில் இமயத்தின் விழுப்பம் அடங்கி விடுங்கொல்? அது வேறு பல வழியிலும் விழுப்பமுடையது. அவ்விழுப்பக் கூறுகளை நிரலே கிளந்து கூறுதற்கு யான் அருகனல்லன். எடுத்த பொருளுக்கேற்பச் சில வற்றையாதல் செப்ப முயல்கிறேன். அச்சில வற்றைத் தெருட்டிச் செப்புதற்கு முன்னர் மலைக் குலங்களைப்பற்றிப் பொதுப்படச் சிலவுரை பகர்தல் ஈண்டைக் கேற்புடைத்தாகு மென்று கருது

கிறேன். அப்பொதுமையில் இமயத்தின் மாண்பு சிலவும் ஒன்றும்.

மலைப் பொது

‘மலை, உயிர்களின் வாழ்க்கைக்குத் தாயகம்’ என்று கூறல் மிகையாகாது. உயிர்களின் வாழ்க்கைக்குரிய பொருள்கள் பலவற்றை மலை வழங்குகிறது. முதல முதல் மலையின் போர்வையாக வுள்ள காட்டின்மீது நாட்டஞ்

காடு

செல்கிறது. காடு அடர்ந்த மலையைக்காண்பதுங் கருதுவதும் பெருந்திருவென்றே சொல்வேன். காட்டர்ந்த பசுமலை கண்ணுக்குங் கருத்துக்கும எத்தகை விருந்தளிக்கிறது! அவ் விருந்து உடலையும் ஓம்பி, உயிரையும் ஓம்பி, இளமையழகுப் பேற்றையும் நலகுகிறது.

காடின்றேல நாடு ஏது? நாட்டைப்பல வழியிலும் ஓம்பி வருவது காடன்றோ? காடளிக்கும மரத்தைக் கொண்டு வீடு கட்டுகிறோம்; விறகைக் கொண்டு அட்டில அமைக்கிறோம்; காய்கனிகளைக் கொண்டு வாழ்வு நடாத்துகிறோம். கால நடைகளுக்குக் காடு பயன்படுகிறது. வயல்களுக்குக் காடு பயன்படுகிறது. கொண்டல்கள் தவழ்ந்து தேங்கி மழை பொழிதற்குங் காடு துணை புரிகிறது. காடு தெய்வம் போன்று நாட்டைக் காத்துவரலான், அதனை ‘வனதேவதை’

என்று பாவலர்கள் போற்றலானார்கள். இத்
தகைக் காட்டை அணிந்திருப்பது மலை.

மலையினின்றும் ஆறுகள் ஓடி வருகின்றன.
ஆறுகள் ஆரங்களாக இயற்கையன்னையை அழகு

செய்கின்றன. மலைபடு பொருள்

ஆறு

கள் பல ஆறுகள் வாயிலாகவே

நாட்டுக்கு வருகின்றன. ஆறுகள் நாட்டுக்கு

வினாவையும் வளத்தையும் நல்குகின்றன. ஆறு

களால வினையும் நலன்கள் பலப் பல. இவ்

வாறுகளை அளிப்பது மலை.

மலையில் வளரும் மூலிகைகளின் பெருக்கை

என்னென்பேன்? ஆயுளைப் பெருக்கும் மூலிகை

மூலிகை

களும், கொடிய விலங்குகளை

மருட்டும மூலிகைகளும் மலையில்

வளர்கின்றன. பொன் வெள்ளி முதலிய உலோ

கங்களையும், பலதிற மணிகளையும் மலை வழங்கு

கிறது. மலை வழங்கும் பொருள்கள் எண்ணில் ;

எண்ணில்.

மக்கள் வாழ்வு முதல் முதல் மலையிலேயே
துவங்கப்பட்டது. மலையினின்றும் மக்கள் மற்ற

வாழ்வுத்

நிலங்கள் போந்தார்கள். தற்

தோற்றம்

போது உலகில் நிலவும் நாக

ரிகங்கள் யாவும் மலையிலேயே

கால் கொண்டன. பின்னே அவைகள் பற்பல

மாறுதலுடன் மற்ற நிலங்களில் வளர்ந்து வரலாயின.

மனிதன் முதல் முதல் மலையில் வாழ்ந்த போதே வாழ்வுத் துறைகளின் மூலங்கள் பலவற்றை அவன் கண்டான். வாழும் வீடு, நீட்டல் முகத்தல் எடுத்தல் முதலிய அளவைகள், நாடோறும் பயன்படும் வாழ்வுப் பொருள்கள் முதலியவற்றின் ஆதி வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் அவைகள் மலைபடு பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு விளங்கும்.

மொழியுஞ் சொல்லும் பாட்டும் மலையிலேயே பிறந்தன. ஒலிவழி நின்று பழஞ்சொற்களின் தோற்றத்தை ஆய்ந்தால் உண்மை புலப்படும். இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பழம பழந்தமிழ்ச் சொற்களை—சிறப்பாக நெருங்கிய உறவினரைக் குறிக்குஞ் சொற்களை—பொருளாகக் கொள்வது பொருத்தம்.

முதல் முதல செங்கோல் (அரசு) தோன்றிய இடம் எது? கோல தோன்றிய இடம் எது? செங்கோல வாயிருத்தல் வேண்டும்? மலையென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அம்மலையிலேயே வேறு பல நாகரிகத்துறைகளும் வகுக்கப்பட்டன.

மலையில் வாழ்ந்த மனிதனுக்கு இயற்கை யோடியைந்த வாழ்வு நடாத்தும் பேறு கிடைத் தது. இயற்கைப் பொருள்களி் புலன்களும் லேயே அவன்றன் புலன்கள் இயற்கையு ம படிந்து கிடந்தன. அவன் கண்டன கேட்டன உயிர்த்தன உற்றன உண்டன வெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்களாகவே யிருந்தன. புலன்களால் இயற்கையைக் கூர்ந்து கூர்ந்து உணரும் வாய்ப்பு அவனுக்கு நேர்ந்தது. இதனால் மண் புனல் தீ காற்று வெளிகளின் இயல், மரஞ் செடி கொடிகளின் இயல், புள் விலங்கு முதலியவற்றின் இயல் முதலியவற்றை அவன் தெரியலானான்.

மலைவாழ் மனிதனுக்குக் கதிரொளியில் மூழ்கல் நேர்வது இயல்பு. அம்மூழ்கலின் பயனாக அவன் கதிரொளியின் திறங்களையுணரலானான். வானத்தை அண்ணாந்து பார்க்கும் பயிற்சி அவனுக்கு அடிக்கடி கூடியது. அக்கூட்டால் கோள்களின் இயக்கம் அவனுக்குப் புலனாயிற்று. இவ்வாறு இயற்கைக் கூறுகளின் நுட்பங்களிற் பலவற்றை மலையிலிருந்தே மனிதன் தெளிந்து கொண்டான்.

இயற்கைக் கூறுகளின் தன்மைகளை உணர உணர மனிதனுக்குத் தன்னியல் விளங்கிற்று.

தன்னியல், அன்பு என்னுங் காதலை யெழுப்
 தனனியலுங்
 கடவு
 ளுணர்வும்
 பிற்று. இக்காதலெழுச்சி கடவு
 ளுணர்வுக்குத் தோற்றுவாயாக
 நின்றது. இயற்கையின் ஆராய்ச்
 சியும் உணர்வும், அதன் உள்
 ளுறையாகிய இறையுண்மையை உணர்த்தும்
 இயல்பின என்று சுருங்கச் சொல்கிறேன்.
 இயற்கையோடியைந்த வாழவு என்றாதல் ஒரு
 போது இறையொளியைப் புலப்படுத்தல் ஒரு
 தலை. ஆகவே, கடவுளுணர்விற்கும பிறப்பிடம்
 மலையென்பது கருதற்பாலது.

கடவுள் என்பது எல்லாவற்றிற்குந் தாரக
 மாய்க் கட்டின்றி அகண்டமாயிருப்பது. அகண்
 டப பொருளை நினைத்தலும் அரிது ; இத்தகைத்
 கடவுள் தெனச் சொல்லுதலும் அரிது.
 தோற்றம அஃது அளவை கடந்து நிற்பது.
 அளவை கடந்த ஒன்றை எப்
 படி உணர்வது? இதற்குப் பலவழிகள் பின்னே
 காணப்பட்டன. அவைகளைச் சமய நூல்களி
 லும் தத்துவ நூல்களி லுங் காண்க. அவைகளை
 இங்கே யான் விரிக்கப் போவதில்லை. அகண்
 டாகாரக் கடவுள் நினைவைத் தோற்றுவிப்பதற்
 குக் காரணமாக நின்ற ஒன்றையே இங்கே
 குறிக்க விரும்புகிறேன்.

பரந்து வானளாவ நீண்டு உயர்ந்து ஒங்கி நீங்கும்
 ஒன்றே, எங்கும் பரந்து நீங்கும் ஒன்றன்

நீனைவை யூட்டீவல்லதாதும். பரந்து வானளாவ்
 நீண்டு உயர்ந்து ஓங்கி உலகிடை நிற்பது எது?
 ஓங்கல் என்னும் மலை என்று எவருங் கூறுவர்.
 வானளாவ உயர்ந்து ஓங்கி நிற்கும் ஒன்று
 மனிதனுடைய அறிவையும் உயர்த்துந் தன்மைய
 தாகும். உலகியல் நிகழ்ச்சியை நோக்குவோம்.

மனிதனுக்கு ஒன்றைப்பற்றி ஐயப்பாடு நிக
 மும்போது, அதைக் களைந்துகொள்ள அவன்
 மேலகீழ் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமர்கிறான்.
 நோக்கு அச்சிந்தனை மேல நோக்கில் செல்
 கிறதா அல்லது கீழ் நோக்கில்
 வீழ்கிறதா என்பதை உன்னிப் பாருங்கள்.
 ஒன்றை ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்றவன் முகம், வான்
 நோக்கில் நிற்பதைக் காண்கிறோம். துன்பத்தால்
 பீடிக்கப்பட்ட ஒருவன் நோக்கு யாண்டுச் செல்
 கிறதது? அவன் தலை சாய்த்துக் கீழ் நோக்கி
 நின்றலைப் பார்க்கிறோம். என்னை?

துன்பத்துக்குக் காரணம் அறியாமை. அறி
 யாமை மிக மிக, மனிதன் நோக்கு, கீழ்ப்புறத்தே
 வீழ்கிறதது. கீழாகிய மண் பிரகிருதியின் பாற்
 பட்டது. பிரகிருதி தன் சகோதரமாகிய அறி
 யாமையைத் தன்பால் ஈர்க்கிறதது. மண் மண்ணை
 ஈர்த்தல் இயல்பு.

பரந்த வர்ன்வேளியோ நீவண்ணமா யிருப்பது.
 அங்கே உருளுங் கோளங்கள் பெரிதும் அனற்

பிழம்பா யிருப்பன. அழற்சோதியின் இயல்
 'பென்னை ? இருளை யோட்டுவதன்றோ ? நோக்கு
 மேற்பாற் செல்லச் செல்ல, அறியாமை யிருள்
 அகன்று அகன்று, அமைதி உற்று உற்று, அறிவு
 விளக்கம் பெற்றுக்கொண்டே போகும். ஆகவே,
 எப்பொழுதும் அறிவு விளக்கத்துக்கு வான்
 நோக்கு வேண்டற்பாலது. "உள்ளுவ எல்லாம
 உயர்வுள்க" என்றார் வள்ளுவனார்.

அன்பர்களே ! ஓங்கலை உன்னுங்கள் ; உன்னி
 அதை நோக்குங்கள். உங்கள் எண்ணம் மேல்
 'நோக்குகிறதா அல்லது கீழ் நோக்குகிறதா
 பாருங்கள். உயரிய நோக்கே கடவுளுணர்வுக்கு
 அடிப்படை. கடவுளுணர்விற்கும் மலை துணை
 செய்வதாகிறது.

மலையில் வாழ்ந்து, அங்கே கடவுளுணர்வு
 பெற்ற மக்கள், பின்னே மற்ற மற்ற நிலங்களில்

கோபுர
 நுட்பம்

குடிபுகுந்தபோதும்,கடவுளுணர்
 வூட்டக்கூடிய மலையை அவர்கள்
 மறந்தார்களில்லை. கடவுளைத்

தொழுதற்குக் கோயிலகளைத் தாங்கள் வாழும்
 வீடுகள்போல் அவர்கள் கட்டினார்கள். அவர்
 கள் மலை நினைவூட்டும் உயரிய கோபுரங்கள்
 அமைத்தே கோயில்கள் கட்டினார்கள். கோபுரங்
 கள் மலைபோல் உயர் நினைவை யூட்டுவனவாம்.

உயர் நினைவு கடவுளுணர்விற்கு இன்றியமையாததென்று தெரிகிறது.

எச்சமயப் பழங் கோயில்களிலுங் கோபுரங்களிருத்தல் கண்கூடு. எந்நாட்டவருங் கோயில்களில் கோபுரங்கள் அமைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார். மேல்நாட்டுப் பழங் கோயில்களிலுங் கோபுரங்களுண்டு. கீழ்நாட்டுப் பழங் கோயில்களிலுங் கோபுரங்களுண்டு. ஆனால் கோபுரங்களின் அமைப்புமட்டும் பலவிதமாயிருக்கும். வானோக்கை யுணர்த்துவதொன்றே ஈண்டு வேண்டற்பாலது. மாதாக்கோயில்களிலும், மசூதிகளிலும், சமண பௌத்த சைவ வைணவக் கோயில்களிலும் பலப்பலவிதமாக அமைக்கப்பெற்ற கோபுரங்கள் வானோக்கி நிறைநீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்.

நமது நாடு கோபுரங்களில் பேர்பெற்றது. அவைகளில் நெஞ்சைக் கவரவல்ல அழகிய ஓவியங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோபுரத்தின் உள்ளுறையும், ஓவிய நுண்மையும் பொருளிழந்து நிற்கும் இந்நாளில், சிலர் ஆபாசங்களைக் கோபுரங்களில் பதிக்கிறார்கள். மக்கள் மனோநிலை மாறிவிட்டது! என் செய்வது!

காலதேச வர்த்தமானத்துக கேற்றவாறு கடவுள் நெறியை ஆங்காங்கே ஓமபப் போந்த பெரி

யோர் பலரும் தம் வாழ்வில் பெரும் பொழுதோ
 பெரியோரும் அல்லது சிறுபொழுதோ மலையு
 மலையும டன் தொடர்பு கொண்டிருந்த
 னர். அதைக் கருத்திலிருத்திப்
 பார்ப்பின் கடவுள் நெறிக்கும் மலைக்கும் நெருங்
 கிய தொடர்பிருத்தல் எளிதில புலனாகும்.

முதல முதல் உலகுக்கு “ அஹிம்ஸா பரமோ
 தர்மா ” என்னும் அருளறத்தை அறிவுறுத்திய
 விநாயக தேவர் தமது வாழ்வில் பன்முறை மலைத்
 தொடர்பு பெற்றிருந்ததோடு, இறுதி நாளில்
 அவர் ஒரு மலை நோக்கியே சென்றார். பிறப்பில்
 உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்றும், எவ்வயிரும்
 பொதுவென்றும், சீலமே சிறந்ததென்றும் அற
 நெறியை வலியுறுத்திச் சென்ற கௌதம புத்தர்
 மலைகுழந்த ஓரிடத்திலேயே பிறந்தார். கௌத
 மர் பிறப்பதற்கு முன்னர் அவர் அன்னையார்
 கனவில் ஒரு மலையிடமே தோன்றிற்று. கௌத
 மர் உண்மையுணரவேண்டிக் காடுகளிலும் மலை
 களிலும் திரிந்தே புத்தரானார். இறுதி நாளில்,
 நிர்வாணம் அடையுந்தறுவாயில், புத்தர் உண்ண
 நேர்ந்தகிழங்கும் இமயச்சாரலிலவினைந்ததாகும்.

அன்பே கடவுள் என்று உலகுக்கு அருளிப்
 போந்த இயேசு கிறிஸ்துவும் மலைசெறிந்த பதியி
 லேயே தோன்றினார். அவர் மலைமீதிவந்து நாற்
 பது நாள் தவங்கிடந்தார். அங்கே அவர் உரு

மாறப் பெற்றார் ; அவர் உடை வெளுத்தது. அவர் மாணுக்கர்கட்குத் திருவருள் செய்ததும் மலையிடமே. அவர் மலையில் அருளிய பொன் மொழிகளே சவிசேஷத்தில் உயிர் நாடியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர் திருவருவமும் மலையிலேயே மறைந்தது. இயேசுவின் வாழ்விற்கும் மலைக்கும பெருந் தொடர்பிருந்தது.

“ஆண்டவன் ஒருவனே. அவன் பிறப்பிறப்பில்லாதவன்” என்பதை உலகில நிலைபெறுத்தத் தோன்றிய நபிநாயகத்தின் வரலாற்றிலும் மலைத்தொடாபுண்டு. அவரும் மலைக்குகையில் தெய்வத் திருவருள் பெற்றார் ; மலைக்குகையில் நன்மொழிகள் அருளிஞார்.

பாரத நாட்டு மலைகள் பல முனிவரர் பெயரை அணிந்திருத்தல் கருதற்பாலது. முனிவரர் வாழ்வு பெரிதும் மலை வாழ்வாகவே நடந்தது. முதல் முதல் மலையில் தெய்விகங்கண்ட நாடும் நம் பாரதநாடு என்று கூறல் மிகையாகாது.

நமது அருமைத் தமிழ்நாடு மலையின் மாண்பைக் கண்ட திறத்தை ஈண்டு விரிககிற் பெருகும். தமிழர், ஆண்டவனை ‘மலை கிழவோன்’ என்றும், ‘குன்று தோளுடுவோன்’ என்றும் வழக்குவதும், தம்மொழி பிறந்தவிடம மலையென்று

கருதுவதும், இன்னோரன்ன பிறவும் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கன.

தமிழ்நாட்டில் ஒருபோது, ஆண்டவன் உண்மையில் தோன்றிய ஐயப்பாடுகளைக் களைந்து, ஆண்டவன் உண்மையை நிறுவிச் சென்ற பெரியோர் பன்முறை மலை நோக்கியுள்ளனர். அவர்தம மனமொழி மெய்கள் மலையுடன்கொண்டிருந்த தொடர்பை என்னென்று கூறுவேன்? அத்தொடர்பின் பெருக்கு மலைபோன்றது—கடலனையது—என்று சொல்வேன். அமமலையையுங்கடலையுந் தேவார திருவாசக நாலாயிரப் பிரபந்தங்களிற் காண்க. அவைகளிற் சிறு துகளையாதல், சிறு திவலையையாதல் எடுத்துக் காட்டவும் போதிய நேரமில்லை. பின்னே இமயம் நிற்கிறது! தாலிபுலாக நியாயம்பற்றி இரண்டொரு குறிப்புக்களை மட்டும் நினைவூட்டிக் கொள்கிறேன்.

அப்பர் சுவாமிகள் வரலாறு உங்கட்குத் தெரியும். அவர் “நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி - அண்ணலார் சேவடிக்கீழ்” அமர்ந்த வேளையில் அருளிய இறுதிப்பதிகத்தில் “கமுகுன்றத் துச்சியாய் கடவுளே” என்று ஒரு சிறந்த மலையுச்சியை நினைந்து கொண்டனர். பெறற்கரிய ஒரு பெரும் நிலை கூடிய போழ்தும் அப்பர் சுவாமிகள் நினைவில ஒரு மலையுச்சியே யுற்றது. மலையுச்சியின் மாண்பு அவரனைய பெரி

யோர்க்கன்றோ தெரியும்? ஈண்டு மலையுச்சி யென்றது புறத்தையுங் குறிக்கும்; அகத்தையுங் குறிக்கும்.

அகமலையுச்சி நண்ணுவதே பேரின்ப நிலையாகும். அதை நிவானமென்றும் சத்திநிபாத மென்றும் பலர் பலவாறு கூறுப. முடிவில இதைச் சிறிது விளக்குவேன்.

காழிப் பெருமான் மலைப்பதிகளிற் போந்து திருவாய்மலர்ந்த திருப்பதிகங்கள் பல. அவை களைப் பொருளுணர்ந்து ஒதுமபோது, அவைகள் அகத்தில் மலைக்காட்சியை வழங்கி இன்பூட்டு கின்றன.

மலைப்பதிகளின் திருப்பதிகங்களில் மலையைக் காண்டல் சிறப்பன்று. மலையிலலாப் பதிகளின் திருப்பதிகங்களில் மலையைக் காண்டலே சிறப்பு.

மானத மலை மலையில்லாப் பதிகளிலும ஞான சமபந்தப்பெருமான் மலை நினைவை உண்டாக்குகிறார். அவர் உள்ளம் பிரகிருதியென்னுங் கீழிற்படிவதில்லை; மெய்யறிவை விளக்கவல்ல வாளைக்கிலேயே படிந்து சிடந்தது. அவர், தங்கருத்தில் மலைபோன்ற உயர்வை உற்பத்தி செய்கிறார்.

இங்கே மலையிலலாத் திருப்பதிகள் இரண்டு நினைவிற்கு வருகின்றன. ஒன்று திருச்சிறீநம் பலம்; மற்றொன்று திருவையாறு. இவ்விரண்டு

திருப்பதிகளின் திருப்பாக்களில் ஓவ்வொன்றையே இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

“செல்வ நெடுமாட சென்று சேனோங்கிச்
செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற
செலவர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம பலமேய
செலவன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே”

இத்திருப்பாட்டைப் பண்ணுடன் பாடிப் பாருங்கள் ; உங்கள் மனம் எங்கே செலகிறது? உற்று உணருங்கள். வானோக்கும மலையில்லா விடத்திலும், அந்நோக்கை ஞானசமபந்த வள்ளல் எவ்வாறு கருத்தில் எழுப்பிப் பாட்டில படைத்துச் செலகிறா பாருங்கள்.

பெரியார், ‘செலவம்’ என்று துவங்குகிறார். இப்பாட்டில எல்லாச் செல்வங்களு மிருக்கின்றன. செலவம என்னும்போதே நெஞ்சில் பரவலும் உயர்வும எழுச்சியுந் தோன்றி மகிழ்ச்சி நிரம்புகிறது. அம்மகிழ்ச்சிச் செல்வம படிப்படியே அகப்புலனை வானோக்கிற் செலுத்துகிறது. எப்படிச் செலுத்துகிறது? ‘நெடு’, அதற்குமேல் ‘மாட’, அதற்குமேல் ‘சென்று’, அதற்குமேல் ‘சேண்’, அதற்குமேல் ‘ஓங்கி’, ஓவ்வொரு சொல்லுந் தொடர்ந்து தொடர்ந்து, இவரந்து இவரந்து, நெஞ்சை வானோக்கிலேயே உந்தா நிற்கிறது. இச்சொற்களின் வழி உள்ளம எவ்வாறு படியேறிப் படியேறி வானோக்கிற்

‘செல்வதைக் கூர்ந்து நோக்குங்கள். சிந்தை எத்துணைத் தூரஞ் செல்கிறது? ‘சேனோங்கி’ என்று, ‘செல்வமதி தோய’ என்கிறார். நோக்கு வானிடைப் புகுகிறது. அந்நோக்கு வானளவி லாதல நின்று விடுகிறதா? இல்லை. அது மேலுந் துருவிச் செல்கிறது. அதனைச் “செல் வம் உயர்கின்ற செல்வம்” என்கிறார். உயர் வைப் பெருமான் நிகழ்காலத்தில் குறிப்பிடுதல கருதற்பாலது. சிந்தையும் மனமுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாய ஓர் உயாவை ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அகமுகத்தில் உணர்த்துகிறார்.

செல்வம படிப்படியாக ஓங்கி ஓங்கி, வானள வில ஓங்கி, மெய்யறிவில அமர்ந்து, அமைதியில திளைக்கிறது. இச்செலவமன்றோ வான் செல் வம; விழுச்செல்வம; அழியாச் செலவம்? பிற வற்றை உங்கள் ஊகத்துக்கு விடுகிறேன்.

புறவோங்கலிலலா ஓரிடத்தில் அகவோங்கலை ஆளுடைய பிள்ளையார் படைத்து, அதற்குப் படிகளும் அமைத்திருத்தலைக் காணுங்கள். மேலோர் அகக்கண் வாணோக்கிலேயே செலலு தல் இயற்கை. மறறொரு பாட்டு வருமாறு:—

“ புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவழிநதிட் டைமமேலுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
றருளசெயவான அமருங்கோயில

வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட
முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவையாறே”

—தீருஞானசம்பந்தர்

இங்கும் புறமலையில்லை. ஞானசம்பந்தர் உள்
ளாம் ஈண்டும் வான் நோக்கியே செல்கிறது.
'மழை' மனத்தை வான் நோக்கிற்குச் செலுத்து
கிறது. 'மரமேறி' என்பது அதைப் படியேற்றுகி
றது. 'முகில் பார்க்கும்' என்பது அதை வான்
மலையிற் சேர்த்து அமைதியில் நிறுத்துகிறது.
வான்மலையை அழகிய பாட்டில் இயற்கை வழி
அமைத்திருக்கிறார் ஞானசம்பந்தர். பெரியோர்
உள்ளம் கீழ்நோக்கில் வீழாது, வான் நோக்
கிற் சென்று கொண்டே போகும். இப்பெரு
நோக்கை உலகில் வழங்கி ஈர்ப்பது எது? மலை
யன்றோ?

கடவுள் நெறிக்கும் மலைக்குமுள்ள தொடர்பை
இன்னும் விரிக்கில் உங்கள் அரிய காலத்தை
யானே கொள்ளை கொண்டவனாவேன். இன்னும்
இமயம் நோக்கல் வேண்டும்.

உயிர் நலத்துக்குக் கடவுள் உணர்வு வாயிலாக
உடல நலன் மலை துணை நிற்பதோடு, உடல்
நலத்துக்கும் அது துணை நிற
கிறது. உடலுயிருக்குரிய நலன்களை மலை ஒருங்கே

வழங்குகிறது. வாழ்வுக்கு உயிர் நலன் உடல் நலன் இரண்டுந் தேவை. ஒன்றின்றேல் மற்றொன்றுமில்லை. ஒன்றற்கொன்று இன்றியமையாதது.

“ உடம்பா ரழியி லுயிரா ரழிவர்
 திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
 உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
 உடம்பை வளர்த்தேன் உயிாவளர்த் தேனே”
 —திருழல்

மலையேறும் ஒருவன் உடற்பயிற்சி செய்கிறவனாகிறான். எல்லாப் பயிற்சிகளினுஞ் சிறந்தது மலையேறுவது. இதயத் துடிப்பு, இதயப் பரவல முதலிய நோய்களால பீடிக்கப்பட்டவர் மட்டும் மலையேறலாகாது. மலையேறுகிறவன் கதிரொளியிலுங் காற்றிலும் மூழ்கிக்கொண்டே போகிறான். மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் விரிந்து விரிந்து தமது பரந்த காட்சியை அவனுக்கு வழங்கா நிற்கின்றன. குறுகிய மண்ணையும் விண்ணையும் பார்த்த மனிதன் விரிந்த மண்ணையும் விண்ணையும் பார்க்கிறவனாகிறான். அவன் மலையில் அருவி நீராடி, மரத்தடியில் அமர்ந்து, இளஞாயிறு உமிழும் ஒளிவிராவிய காற்றைப் பருகுகிறான். கதிரொளியுங் காற்றுங் கலந்த உயிர்ப்பிணும் உடலோம்பும் அமிழ்தம் பிறிதொன்றுண்டோ?

“ ஏறறி யிறக்கி யிருகாலம் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரீர்க்குக்
கூறறையுதைக்குங் குறியது வாமே ”

“ புறப்பட்டுப் புக்குத திரிகின்ற வாயுவை
நெறிப்பட வுள்ளே நின்மல மாக்கில்
உறுபுச் சிவககும் உரோமங் கறுக்கும
புறப்பட்டுப் போகான புரிசடை யோனே ”

—தீநூலர்

பிராணயாமத்துக்கு மலை உரிய இடம் ; சாலவும்
உரிய இடம். மலைக்காற்றில் தும்பு தூசுகள்
படிவதிலலை. அது நறுங் காற்று. அஃது உடலை
யோம்பி அமைதி கூட்டும். தும்பு தூசுகளும்
சாக்கடைகளும் வேறு பல நஞ்சுகளும் நிரம்பிய
நகரங்களில் பிராணயாமஞ் செய்வதால் நலன்
விளைதல அரிது. நலனுக்குப் பதிலாகத் தீமை
விளையினும் விளையும். ஆதலால் பிராணயாமத்
துக்கு மலையைக் கோடல சிறப்பு.

கதிரொளி, காற்று, நீர் முதலிய உணவுக
ளைக் கொண்ட பின்னைக் கதிரொளியால் கனிந்த
பழம் காய் கீரை கிழங்கு முதலியவற்றை யுண்
ணுதல் நலந்தரும். மலைவாழ் மக்கள் திருவுடை
யர். அவர்கள் திருவை,

“தேனும செந்தினை இடிகளும் தீஞ்சுவைக் கனியும்
(ஊனும) துயப்பன ; உடுப்பன மரவுரி தழைகள் ;

வானுந் தோய்சுகனை ஆடுவ; மணிவரை இருப்ப; ஏனஞ் சூழ்ந்தகுன் றவாக்கொரு நலகுர வின்றே'' என்று கச்சீயப்ப முனிவர் தணிகைப் புராணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலை நலன்கள் இன்னும பலவுள. அவைகளை இங்கு விரிக்கிற பெருகும். ஒன்றை மட்டும் பெரியோர் சிறப்பாக இங்குக் குறிப்பிட்டு இருக்கை மேற்செல்கிறேன். அவ்வொன் றென்னை? பெரியோர் இருக்கை. பெரியோர் மலையைத் தமக்குரிய இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் உள்ளொளி ஜோதி விநட்சம்போல் பிரகாசிக்கிறது. அவ்வொளி மற்ற நிலங்களிலும் மின்சாரமபோலப் படர்ந்து உயிர் கட்கு நலஞ் செய்கிறது.

மலைப் பெரியோர் இயற்கையோ டியைந்து நின்று இறையுண்மை யுணர்ந்தவர். அவர் முழ்த வது ஏழ்கதிர்; தோய்வது காற்று; ஆடுவது அருவி; புதவது பொதும்பர்; இருப்பது கொழந்தழல்; கிடப்பது பாறை; உயிர்ப்பது நறுமணம். மயிலின் ஆட்டழம் மானின் ஓட்டழம் அவர் காண்டல். அருவியின் முழவும் துயிலின் கீதழம் கிளியின் பாட்டும் வண்டின் முரலும் அவர் கேட்டல். கதிரோள் யுங் காற்றுங் கலந்த உயிர்ப்பும், அவ்வுயிர்ப்புறையும் பழமும் அவர் உணவு. திருவருள் அவர் நினைவு.

அவர், ஞாயிறு தோன்றும்போது காலவான்-
சேம்மையையும், ஞாயிறு மறையும்போது அந்தீவான்-
சேக்கரையும், இரவுப்போது மீன்கள் மீன்னத்-
திங்கள் நிலவுகாலப் பரந்து பொலிதரும் வான்-
நீலத்தையும் ஆண்டவன் வடிவாகக் கண்டு கண்டு,
தம்மை மறந்து, ஒருமை யின்பத்தில் தீளாப்பர்.
இப்பெரியோரைத் தாங்கி நிற்பது மலை.

இன்னோரன்ன சிறப்புக்கள் பலவற்றையுடையது மலை. அம்மலையை மறப்பது? மலையை மறந்தா நகரமென்னும் நரகக் குழியில் கிடப்பது? மலையினின்றும் மற்ற நிலங்கள் போந்த பழைய மக்கள், தங்கள் தாயகமாகிய மலையை மறந்தார்களா?

அவர்கள் மலைநினைவிற்பொருட்டுக் கோபுரங்களேழுப்பினார்கள்; காவியங்க ளேழுதினார்கள்; மலைப்பித்து ஓ வி ா ங் க ள் வரைந்தார்கள்; இவை போன்ற மற்றும் செய்ய தார்கள். அவ்வளவிலாதல் அவர்கள் நின்றார்களா? இல்லை. அவர்கள் மலைப்பித்தரானார்கள். மலைப்பித்து அவர்களை விட்டகன்றதில்லை. அடிக் கடி அவர்கள் மலை சென்று திரும்பும் முறை களையுந் துறைகளையுங் கோலினார்கள். அவர்கள் முயற்சியால் மலையில் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன; விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டன; விழாக்கட்

கெனத் திருநாட்கள் காணப்பட்டன. மலைச் செலவிற்கென இன்ன பிற வகுக்கப்பட்டன. இவைகட்கெல்லாம் அடிப்படையான நோக்கம் மக்கள் மலையுடன் தொடர்புகொண்டு வாழ்தல் வேண்டுமென்பதே.

திருப்பதி, திருவண்ணாமலை, திருக்கழுக்குன்றம், பழனி முதலிய மலைப்பதிகள் நினைவிற்கு. மலைப்பதிகள் வருகின்றன. திருப்பதி ஏழு மலைகளை யுடையது. அம்மலைகள் மீதேறி இறங்கினால் எத்துணையோ நலன்கள் விளையும். மலைகளை வலம் வந்து, அவைகள் மீதிவர்ந்து இழிதருவதால் எத்துணையோ உயிர் நலன் உடல் நலன் விளையும். “அந்தோ! பழைய நோக்கம் இப்பொழுது நிலவுகிறதா? அது வீழ்ந்துபட்டதே. இயற்கைக் கடவுள் குகைகள், காசு பறிகீழ்வு கள்ளர் குகைகளாக வல்லவோ மாறிவிட்டன?” என்று உங்களிற் சிலர் கருதல் கூடும். அங்ஙனங் கருத நேர்வது இயல்பே. கருதி ஒதுங்குவதால் பயனில்லை. கள்ளர் வயப்பட்டுள்ள குகைகளை இயற்கைக் கடவுள் குகைகளாக மாற்ற முயலல் வேண்டும். அப்பொறுப்பை யேற்றுக் கடனாற்றல் வேண்டும். அஃதே அறிஞர் கடமை. அக்கடனாற்றச்

சிலர் புகுந்திருக்கிறார். அவர்க்கு எனது வாழ்த்து உரியதாக.

காசு பறிக்குங் கள்ளர் பொருட்டு மலையை மறந்துவிடுவது அறிவுடைமையாகாது. அன்பர்களே! மலையை மறவாதேயுங்கள் ; மலைக்கேசுங்கள் ; அங்கே கள்ளர்க்கு ஆட்படாதேயுங்கள் ; இயற்கை ஆண்டவனுக்கு ஆட்படுங்கள் ; குற்றங்களைந்து குணத்தைக் கொள்ளுங்கள்.

நகரமென்னும் நரகத்தில் வாழும் நாம், சில போதாவது மலை நோக்கித் திருமபுதல் வேண்டாமா? வேனிற்காலத்தில சிலர் மலைநோக்குவது உங்கட்குத் தெரியும். அமைதிக்கு மலை வாழ்வு மிக மிக இன்றியமையாதது. மலை, அமைதி வழங்குதற்போலப் பிறிதொன்று வழங்குதல் அரிது. திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்து ஆண்டவனை யுன்னுதற்குப் பெரியோர் மலைத் தொடர்பு கொண்டதை முன்னே சுருங்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

வாழவிற்கு அமைதி வேண்டுமா வேண்டாமா? எவ்வமைதி வேண்டும்? புற அமைதி மட்டும் போதாது. அக அமைதியும் வேண்டும். அது, மற்ற அமைதிகளைத் தானே பெறுவிக்கும். அப்பேரமைதியை நகரம் அளிக்குமா?

தற்கால நகரங்கள் ஒரு போதா ஒருவழியிலா அமைதியைக் கெடுக்கின்றன? என்றும் எல்லா

நகரமும் வழியிலும் அவைகள் அமைதியைக் கெடுத்து வருகின்றன. வாழ்வும அமைதி இன்னதென்று வாழ்

வில உணராமலே நகர மனிதன் சாகிறான். நகரம் ஒரு பெருஞ்சந்தை. சந்தை இரைச்சலில் மனிதனுக்கு அமைதியேது?

பலதிற வண்டிகளின் ஓட்டங்கள், பெரும் பெருந்தொழிற்சாலைகளின் ஈட்டங்கள், திரள்திரளான மக்கள் கூட்டங்கள், அக்கூட்டங்கட்துரிய ஆட்டங்கள், பிழைப்பில்லாத் திண்டாட்டங்கள், உரிமைப் போராட்டங்கள், முதலாளி தொழிலாளிப் போர்கள், இகலின் எழுச்சி - கிளர்ச்சி - புரட்சி + கொலை - இரத்த ஆறுகள், அடக்குமுறைகள், படை யெடுப்புகள், துப்பாக்கி பிரங்கி முழக்கங்கள், பசி பட்டினிகள், பரீட்சைக் கவலைகள், பட்டப்பதவிக் கவலைகள், ஒருவரை யொருவர் வீழ்த்த முயற்சிகள், சூது வாது வஞ்சனைச் சூழ்ச்சிகள், தேர்தல் அலைவுகள், பொய் பொறுமைகள் முதலிய பேய்களும் பூதங்களும் காளிகளும் கூளிகளும் சண்ட தாண்டவமாடும் பாழும் நகரத்திலா அமைதி? பாழும் நகரத்திலா அமைதி? சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! நகரத்தை விடுங்கள்; நகரத்தை மறந்து மலையை நினை யுங்கள்; மலையை நோக்குங்கள்.

நகரச் சந்தையில் அகப்பட்டு; அடியுண்டு
 அயர்ந்த மேல்நாட்டுப் புலவர் ஒருவர், “ ஓ!
 என்னருயிரே! நாம் நம்முடைய மலைக்குப்
 போவோம்; நீயும் நானும் ஒருபோது மலையிடத்த
 வராயிருந்தோம்; நீண்ட காலமாக இச்சந்தை
 யுலகில தங்கிவிட்டோம்; நாம நம்முடைய மலைக்
 குப் போவோம் ” என்னுங் கருத்துபடப் பாடி
 னார். அப்பாட்டின் ஒரு கூறு வருமாறு :—

“ O my soul, let us go unto our hills ;
 We were native to them one day, you and I
 We have stayed in this market place too long;

*

*

*

O my soul, let us go unto our hills ”

—T Garrison

மேல்நாட்டுப் புலர்வர்கள் மலையின் சிறப்பை
 மூன்று நூற்றாண்டுகளாகவே உணர்ந்து இன்பந்

துய்த்து வருகிறார்கள். சிறப்
 மேல் நாட்டுக் பாக வோர்ட்ஸ் வொர்த், ரூஸ்
 கீழ் நாட்டுப் ஷியோ, கோயத் முதலிய இயற்
 புலவர்கள் கைப் புலவர்க்குப் பின்னரே

மேல் நாட்டார் மலையின் நுட்பத்தை உணரலா
 னார். இப்பொழுது மேல்நாட்டாக்கு மலை பெரு
 விருந்தாயிருக்கிறது. நம்நாட்டுப்பாவலர்கள் மலை
 யின்பத்தை யுணர்ந்து நுகர்ந்து இன்புற்ற காலம்

முப்பது நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலுங் கடந்து நிற்கிறது. குறிஞ்சிக்கலி, திருமுருகாற்றுப் படை, மலைபடு கடாம் முதலியன எந்நாளில் தோன்றின? அந்நாளுக்கு முன்னரே நம் நாட்டுப் புலவர்கள் மலையின்பத்தை நன்கு உணர்ந்து நுகர்ந்தார்கள். அவர்கள் வழி வழி வந்த நாம் இன்று எந்நிலையி லிருக்கிறோம்? மலையின்பம் பிறந்த இடம் மலையின்பத்தை இழந்து கிடக்கிறது! மலைப்பொதுமையை இவ்வளவில் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

மலையரசு

இதுகாறுங் கூறிவந்த மலைப்பொதுவியல் களை மலையரசாகிய இமயத்துக்குஞ் சேர்த்துக் கொள்க. அவைகளை மீட்டும் இமயத்தின்பாற்படுத்திக் கூறவேண்டுவது அநாவசியம். அவைகளிற் சிலவற்றை மட்டுந் தழுவி இமயத்தின் சிறப்புக்கள் சிலவற்றைச் சொல்லப் புகுகிறேன்.

மலைவாழ்வில் உடல் நலன் உயிர் நலன் உண்டு எனில், மலையரசின் வாழ்வில் எத்தகை உடல் நலன் உயிர் நலனிருக்குமென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இமயநீதில் ஆயுளை வளர்க்கவல்ல முலிகைகளும், மரணத்தைத் தவிர்க்கவல்ல முலிகைகளும் பல வளர்கின்றன என்று முனிவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். அவைகளுள் ஒன்று இந்நாளில் ஸர் ஜெகதீச

சந்திர போஸர்ல் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இமயச் சாரலில் வதிவோர் நீண்ட ஆயுள் பெற்றிருக்கிறாரென்று சொல்லப்படுகிறது. அவருட்கிலரை இமயத்தின் உச்சி காண முயன்றுசென்ற ஐரோப்பியர்கள் கண்டார்கள். இமய மூலிகைகளைப்பற்றி நன்கு தெரிந்துகொள்ளுதற்கென்றே ஓர் ஐரோப்பியப் பெண்மணி நம் நாடு நோக்கியிருக்கிறார். இவைகள் யாவும் அணித்தே புதினத்தாள்களில் வந்தனவே. இவைகளை நீங்கள் படித்து மிருக்கலாம்; கேட்டு மிருக்கலாம்.

ஆறுகள்

இமயத்தில், பெரிய பெரிய ஆறுகள் தோன்றி இழிதருகின்றன. அத் தெய்விக நதிகளின் சிறப்பை என்னொரு நாவால் எங்ஙனஞ் சொல்வேன்? அவைகள், கம்பன் பாக்களிலும் பரப்புடையன; ஆழமுடையன; அழகுடையன. அகன்று பரந்து நிரம்பித் ததும்பியோடும் பெருக்கில் தெய்விக மன்றோ தோன்றுகிறது? சிந்துவென்ன, கங்கையென்ன, பிரமபுத்திராவென்ன - இவ்வாறுகள் - இக் கடலாறுகள் - புலன்களைக் கவ்வுவனவல்லவோ? இப்பேரியாறுகள் எத்துணை எத்துணைக் கோடி கோடி உயிர்கட்கு நலஞ்செய்கின்றன! இவ்வாறுகளை ஈன்ற இமயவலலியின் சிறப்பென்னே! என்னே!

பெரியோர்கள்

இமயம், பெரியோர்களிருப்புக்குப் பேர் பெற்றது ; மெய்யுணர்விற்கு ஊற்றுக்களான யிருப்பது. இமயக் காற்றிலே இறையொளி வீசுகிறது. மெய்யுணர்விற்கு இமயச் சேர்க்கை இன்றியமையாதது. 'தத்துவத்துக்கு இமயம்' என்னும் ஒரு வழக்கே யிருக்கிறது. இமயம் போந்து -மெய்யுணர்வு பெற்றோர் பலர். இக்கால மக்களில் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கவர் பிளவடீஸ்கீ அம்மையாரும சாது சுந்தரசிங்குமாவர். இவர்கள் வரலாறுகளை ஆராய்க. ஆராய்ந்தால் இவர்கள் திருவருட்செல்வமபெற்ற இடம் இமயம் என்று உணர்வீர்கள். இவர்கள் மொழிகளிலும் இமயத்தின் மாண்பு புலனாகும்.

கடவுள் காட்சி

அகண்டாகாரக் கடவுள் நினைவைப் பரந்து வானளாவிய மலை உண்டாக்குகிறது என்று மேலே சொல்லியுள்ளேன். இமயமோ மலையரசு! மலையரசின் அகலமென்னை? நீளமென்னை? உயரமென்னை? அவ்வளவைகள் காட்சிக் கெட்டாதன. அப்பெரிய மலையை நோக்குமபோது, அது கடவுள் நினைவை யூட்டியேதீரும. இமயத்தினும் பெரியதொன்று; இவவுலகிலிலலை. பெரிய

வோன்று பேரிய வோன்றன் • நினைவூட்டுதல் இயல்பே. இமயத்தினின்றும் முதல் முதல் கடவுள் உணர்வு தோன்றி யிருத்தல்வேண்டும்.

கடவுள் உணர்வூட்டும் இமயத்தைக் கடவுள் உருவாக இயற்கைப் புலவர்கள் வருணித்திருப்பார்கள். அவருணையில் அடங்கிய உறுப்புக்கள் பின்னே கடவுள் உறுப்புக்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தல வேண்டும்.

கடவுள் ஒரு நாமம் ஒருருவமில்லாத ஒன்று. அதற்குப் பல நாமம் பலருவம புலவர்களால் அணி செய்யப்பட்டன. அந்நாமங்களுள் சிவநாமமும் சிவருவமும் மிகவுந் தொன்மையன.

சிவவழிபாடு ஒருபோது உலக முழுவதும் பரவியிருந்தது. பூபதனங்களிலுஞ் சுரங்கங்களிலுஞ் சிற்சில சமயங்களில் சிவருவங்கள் அகப்படுகின்றன. சிவமும் இமயமும் நீலநதிக்கரையிலும், பால்புக்கட

லோரத்திலும், வேறு பல விடங்களிலுஞ் சிவலிங்கச் சிதைவுகள் காணப்படுகின்றனவென்று சரித்திரக்காரர் சொல்கின்றனர். பண்டைமக்கள் பல விடங்களில் தீயை வழிபட்டதும், குழியில் எரியோம்பி வழிபட்டதும், ஞாயிற்றை வழிபட்டதும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன. இன்னோரன்னபிற, சிவந்த சிவ வழிபாட்டின் தொன்மையைக் குறிப்பன. ஒருபோது உலக முழுவதும்

பரவியிருந்த ஒரு வழிபாட்டிற்குக் கருவியாக நின்ற சிவவடிவத்தை ஊன்றி ஆய்ந்தால், அதனை இமயத்தோற்றத்தின் ஓர் அழகிய ஓவியம என்று கூறுதற்கு இடனுண்டாகும்.

இயற்கை இறையுடல். அவ்வுடலுக்கு அழகிய உறுப்புக்கள் அமைத்து அதனை ஓவியமாக்கி வழிபடுவது தவறாகாது. அழகுக் கடவுளிடம் உயிர்களின் உணர்வு செல்லுதற்கு ஓவியம் ஒரு பாலம் போலத் துணைசெய்வது. “முருகன் அல்லது அழகு” என்னும் நூலில் இந்நுட்பத்தை ஒல்லும்வகை விளக்கி யிருக்கிறேன்.

இக்கூட்டத்தில் வட இந்தியா போர்து, இமயக் காட்சியை நேரே கண்டவரிருக்கலாம; இமய மலையைப்பற்றிய காவியங்கள், கதைகள், கட்டுரைகள் படித்தவரிருக்கலாம; அமமலைப் படத்தையாதல பார்த்தவரிருக்கலாம. எம முறையிலாதல இமயத்தை யுணர்ந்தவர் ஈண்டுக்குழுமியுள்ளாரென்று கருதுகிறேன்.

அன்பர்களே! இமயத்தை நினைந்துகொள்ளுங்கள்; சேய்மையில் நின்று அதை நோக்குவது போல எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்; அது சிவவுருவழங்குவதைக் கவனியுங்கள்.

இமயம் மூன்று கூறுகளைக்கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று பசுமை; மற்றொன்று கருமை; இன்னொன்று வெண்மை. பசுமை, அடியில துவங்கி

இடப்பா லொதுங்குவதுபோ லெழுந்து, அமர்ந்
துள்ள காடுகளின் செறிவு; கருமை, உடலின்
குறுக்கே பதிந்துள்ள பாறைகளின் மிடைவு;
வெண்மை, உச்சியிலுள்ள பனிக்கூடல.

அடி துவங்கி, இடமொதுங்கிப் பச்சைப்பசுங்
கடலின் பொங்கலே போன்றெழுந்தது, அமர்ந்
துள்ள பச்சையழகு, பண்டை
சிவவடிவத இயற்கைப் புலவாகட்கு எக்
தோற்றம் காட்சி தந்திருக்கும்? கரும
பாறைகளின் மிடைவு அப்பாவலர்கட்கு எத
தோற்றத்தை நல்கியிருக்கும்? பனிக்கூடல தன
னில கதிரொளி துருவிப்பாய்ந்து படரும் வேளை
யில எவ்வண்ணத்தை அவ்வறிஞர்கட்குப் புலப்
படுத்தியிருக்கும்? பனிககோட்டி லொளிரும்
நீலம் அக்கூர்த்த மதியினர்க்கு எவ்வெண்ண
மூட்டியிருக்கும்? செமமை யோங்கலுக்கும்
பசுமையோங்கலுக்கும் இடையில புகும ஞாயிற்
றொளி தாக்கும் செங்கோடு அவர்கட்கு எவ
வாறு தோன்றியிருக்கும்? இவ்வழியில இயற்
கைப் பாவலர்கள் வாயிலாக முறையே பெண
னொரு பாகம், கரியுரி, பொன்றாமேனி, நீல
கண்டம், செஞ்சேய் பிறந்திருத்தலவேண்டும்.

இமய ஓங்கலின் இருபுறத்திலுந் திரண்டு
திரண்டு நீண்டு நீண்டு வளைந்து வளைந்துள்ள
தொடர்களையும், அவைகளின் நுணிகளி லுள்ள

சிதைந்த திரட்சிகளையும் முறையே எட்டுக் கைகளாகவும், அவைகளிலுள்ள பொருள்களாகவும் இயற்கைப் புலவர்கள் கொண்டிருப்பார்கள். இமயத்தின் பின்னே தலையினின்றும் பாளம் பாளமாக இடைவிட்டுப் பிளவுண்டு, சுருண்டு உருண்டு திரண்டு முறுக்கேறிய வடங்கள்போல வீழ்ந்துள்ள பாறைத் தொங்கல்களைத் தாழ்சடைகளாக அப்புலவர்கள் கருதியிருப்பார்கள். மலையரசின் உச்சியில சூழ்ந்து துதைந்துள்ள மேக மண்டலங்களைக் கங்கை நீர்த் தேக்கமாக அவவறிஞர்கள் எண்ணியிருப்பார்கள். முடிமீது தவமும் அநதிவான் பிறையை இறைவன் முடிப் பிறையாக அவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். இவ்வாறு இமயத்தின் உறுப்புக்கள் பல சிவவுருவின் உறுப்புக்களாகப் பண்டைப் புலவர்கட்குத் தோன்றியிருக்கும். இமயமளித்த சிவவுருவம் (சிவமன்று) பின்னே காவியங்களிலும் ஓவியங்களிலும் பிறவற்றிலும் பற்பல வழியில கூட்டல் குறைத்தலுற்று, ஒழுங்கு பெற்றிருத்தல வேண்டும். நாளடைவில் பலர் 'இமய வுருவம் சிவவுருவம்' என்பதை மறந்தும் பலதிறக் கதைகளெழுதியிருக்கலாம்.

இங்கே சிலர்க்கு ஐயப்பாடுகள் நிகழ்தல் கூடும். 'என்ன! இமயமென்றும் ஒரு மலையிலிருந்தா சிவபிரான் வடிவம் பிறந்திருக்கும்'

என்னும் வியப்புந் தோன்றலாம். இது பற்றித் தோன்றும் ஐயப்பாடுகளைக் களைதற்கு இஃது இடமுமன்று; நேரமுமில்லை; எடுத்தபொருளும் முடியாது. ஆயினுஞ் சுருங்கச் சில கூறுகிறேன்.

சிவம் என்றுமுள்ளது; அநாதி. அஃது ஒன்றி னீன்றுந் தோன்றுவதுமில்லை; ஒன்றில் ஒடுங்குவது மில்லை. அது தேர்ந்தக் கேடுகளில்லாதது; எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளபேரறிவு. அதற்கு உடல்இயற்கை. இயற்கை வாயிலாக அதனிருப்பை யுணர்தல் வேண்டும்.

இயற்கைக் கூறுகளில் அரசுபோன்றது மலை. இமயமோ மலையரசு. மாற்றமனங் கடந்தொளி ரும் அகண்டாகார ஒன்றை, மாற்ற மனமுடைய உயிர்கட்கு நினைவூட்டவல்ல இயற்கையரசின் அரசாகவுள்ள இமயத்தினுஞ் சிறந்த ஒன்று இவ்வுலகில் இருக்குங்கொல்? உலகிலுள்ள பேரிய ஒன்று அதனினும் பேரிய ஒன்றையுணர்த்துவதாகும். ஆதலால், சிவவுணர்விற்கு இமயமலை கருவியாக நின்றிருக்குமென்று கோடல் தவறாகாது.

மின்சாரம யாண்டுமிருப்பினும் அது தொழிற் படுமிடத்திலேயே விளங்கித் தோன்றுகிறது. அதுபோல யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சிவம் அல்லது பேரறிவு, அறியாமை விலகுமிடத் தில் விளங்கித் தோன்றும் இயல்பினது.

வான்றோர்க்கு அறியாமையை நீக்கி அறிவை விளக்குவதென்பதும், அதுபற்றியே பெரியோர் மலைவாழ்வைக் கோள்கிறீர் என்பதும் மேலே ஒருவாறு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வான்றோர்க்கை வழங்குவதில் இமயம தலையாயது என்று அடிக்கடி சொல்லவேண்டுவதில்லை. அந்நோக்கு அறியாமையை விலக்குவது. அறியாமை விலகும்போது தோன்ற வேண்டுவது எது ?

“பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களாம
தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களே”

“மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே”

—திருமந்திரம்

வானோக்கு இரண்டு விதம். புறவழி நிகழும் வானோக்கு ஒன்று ; அகவழி நிகழும் வானோக்கு மறரென்று. இவ்விரண்டையும் முடிவில் சிறிதாதல் விளக்க எண்ணியிருக்கிறேன்.

யாண்டுமுள்ள சிவம் இமயவானோக்கில் நன்கு விளங்கித் தோன்றுகிறது. அத்தோற்றத்துக்கு நிலைக்களனாக நிற்கும் இமய வடிவைச் சிவவடி

வாகக் கொள்வதால் இழிவென்னை? “கனலைக் காற்றைக் கனகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற பெரியாளை” என்பதுபோன்ற ஆன்றோர் அனுபவ மொழிகளை நோக்குக.

ஒன்றை ஒருவன் ஒவியமாக வரைகிறான். அவ்வோவியம் பல நிறங்களால் ஆக்கப்படுகிறது. பன்னிறத்தால் ஆக்கப் படுகிறது. பெற்ற ஒவியம் நிறமா என்பது கேள்வி. நிறத்தின் வழிக் கலைஞன் தன்கருத்திலுள்ள உருவையிறக்குகிறான். கருத்தில உருவை ஒழுங்குபடுத்துவது அறிவு. ஆகவே ஒவியமென்பது நிறத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுங் கலைஞன் அறிவாகும். ஒவிய நிலையில் அதை எவரும் நிறமென்று கூறார். ஒவியங் குலைந்ததும் அது நிறமென்னும் பெயர்பெறுகிறது.

ஆண்டு ஒவியமாகக் காட்சியளித்துக்கொண்டிருந்த கலை, கலைஞன் அறிவிற்கு கலக்கிறது. இவ்வாறே ஒவ்வொரு உருவமும் உருவ நிலையில், அவ்வுருவ மூலத்தின் பெயராலும், அவ்வுருவ அழிவில் அதை உருப்படுத்தற்குக் கருவியாக நின்ற ஒன்றன் பெயராலும் அழைக்கப்படுதல் கண்டுகூடு. இந்நுட்பத்தைத் தெளிவுபடுத்துவனவே “பொனளை மறைத்தது”, “மரத்தை மறைத்தது” என்னும் இரண்டு திருமந்திரச் செய்யுள்களும்.

இமயம், கல் முதலிய பொருள்களால் ஆக்கப் பட்ட மலையாகவும் நிற்கிறது ; சிவமாகவும் நிற்கிறது. ஆதலால் 'ஒரு மலையா சிவ உருவம்' என்று எவரும் மலைவுற வேண்டுவதில்லை. உண்மையைக் கூர்ந்து நோக்கின் நுண்மை புலப்படும்.

இயற்கைப் புலவர்கள், இயற்கை வாயிலாக இறையை யுணர்வார்கள். இத்தன்மையதே நனைந்து சொல்லொணு ஒன்றை - எழுதொணு ஒன்றை - இயற்கை வாயிலாக நனைந்து சொல்வதும், இயற்கைத் துணையால் எழுதுவதும் அப்புலவர்கள் வழக்கம். அவர்கள் சொல்லும் எழுத்தும் இயற்கை. அச்சொல்லின் பொருளும் எழுத்தின் பொருளும் இறை. ஆகவே இயற்கை மலையரசாம் இமயத்தின் வழியே இறையுணர்வு புலவர்கட்குப் பிறந்திருக்கலாம்.

இமயத்தினின்றும் பிறந்த ஒருருவின் நுட்பங்களும், தத்துவங்களும், பிறவும் பின்னே யோக யோகமும் நான நெறிகளானும், அவை தத்துவமும் களைப பற்றிய கலைகளானும் விளங்கலாயின. சிவவுருவம் ஒரு யோகியின் உருவம் போன்றது. அமலயோகத்தில ஈடுபட்ட ஒருவன் அடையவேண்டிய நிலை சிவ வடிவிலிருக்கிறது. அமலயோகி யுண்ணும் அமிர்தம், அது தங்குங்கலசம், அஃதொழுக்குந தாரை முதலியன, மதி கங்கை சடை முதலியவற்

றைக் குறிப்பன. விளக்கம் யோக நூல்களிற் காண்க. வேதாந்த சித்தாந்த ஞான நூல்கள் சிவ வடிவின் தத்துவ நுட்பங்களைத் தெரிவிக்கின்றன.

சிவ வுருவைப் பற்றிய ஐயப்பாடுகள் இளமையில் எனக்குப் பன்முகமாகத் தோன்றின. அவைகளிற் சில யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களேழுதிய “சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்” என்னும் நூலால் ஒருவாறு களையப்பட்டன. பின்னே அவைகளைப் பெரிதும் போக்கிய நூல திருமூலரருளிய திருமந்திரம். இப்பொழுது எனக்குச் சிவவடிவம், பாட்டுக்குரிய அழகாகவும், யோக மூலமாகவும், அகண்ட தம்பாசிவத்தை யுணர்த்தவல்ல இயல்புகளைக் கொண்ட தத்துவங்கட்கு நிலைக்களனாகவும் விளங்குகிறது. இவைகட்கெல்லாம் பருமையுலகில் தோற்றுவாயாக நிற்பது இமயமலை.

இமயத்தில பெரியோர்களிருக்கிறார்களென்று மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்களில் இமயம் போன்றவர் ஒருவரிருக்கிறார். அவரைப் பற்றிப் பின்னுங் கூறுவன். அவரே

இமயப்
பெரியோர்

இமயத்தின் உயிர். அவர் தம்
உள்ளொளி - சிவசோதி - இம

யத்தைத் தன் வயப்படுத்தியிருக்கிறது. அவ்வொளி நாடியே அறிஞர் ஆண்டுப் போதரு

கின்றனர். அப்பேரொளி தன்னையுடையவரின் வடிவாக இமயத்தின் வழிப் பண்டை இயற்கைப் புலவர்கட்குப் பொருளாகியு மிருக்கலாம்.

சிவபிரானுக்கும் இமயத்துக்குமுள்ளதொடர்பு பலபட விரிந்து கிடக்கிறது. அத்தொடர்புகளைப் புராணங்கள் பல கதைகளாகப் புகல்கின்றன. நுட்பங்களைக் கதைகளாகச் சொல்வது புராண மரபு. சிவபிரான் மலையரையன் பொற்பாவையை மணந்தார் என்று புராணங் கூறுவதும் ஈண்டு உன்னற்பாலது. பல வழியிலும் மலைத்தொடர்பு காட்டப் படுகிறது.

அன்பர்கள் ஆண்டவனைப் போற்றும்போது, இயற்கைக்கூறுகள் பலவற்றை அவர்கள் உவமை மலையுவமை செய்வார்கள். அவைகளுள் அன்பர்கள் உள்ளம் பெரிதும் மலையிலேயே ஈடுபடும். அதற்குக் காரண மென்னை? காரணம் பல கூறலாம். கடவுளுணர்வும் நினைவும் வடிவும் முதல் முதல் மலையினின்றும் பிறந்தமையே சிறந்த காரணமாகும். அம்மலை மொழிகள் மலைகள் போலப் பெருகி நிற்கின்றன. “குன்றே யனையாய்” என்றும், “ஆனந்த மலையே” என்றும் பெரியோர்கள் மலையை நினைந்து கொள்வதைக் கருதிப் பாருங்கள்.

காற்றருகு மலை

“போகப் போகக் காற்றருகு மலைக்கா இவ்வளவு சிறப்பு” என்று சிலர் கருதலாம். இமயத்

தின்மீது இவர்ந்து செல்லச்செல்கக் காற்றருகு தல உண்மையே. அதனால் இழுககொன்றுமில்லை. அதன்கணுள்ள நுட்பமே இமயச் சிறப்புக்களில் தலையாயது என்றுங் கூறலாம்.

இமயம் மூன்று கூறுடையது என்றும், அவை பசங்காடு, கரும்பாறை, வெண்பனி என்பன என்றும் மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். இமயத் தின் உயரம் இருபத்தொன்பதாயிரம் அடி. ஒன்றுமுதல ஏறக்குறைய எண்ணாயிரம் அடி வரை பசங்காடு. இவ்வெண்ணாயிரம் அடிமுதல ஏறக்குறைய பதினாயிரம் அடிவரை கரும்பாறை. மிகுதி வெண்பனிக்கூடல.

இரண்டாம் பகுதிவரை காற்றுக் கடவுளின் திருவருள் பெரிதுமுண்டு. அங்கிருந்து ஏறக் குறைய நாலாயிரம் அடிவரை அத்திருவருள் அப்படியும் இப்படியும் நிகழும். அதற்கு மேல் காற்றருகல் துவங்குகிறது. அப்பகுதியில் காற்று நிரப்பிய பையினின்றுங் காற்றூப் பெற்றுப் போதலவேண்டும். இவ்விவரங்கள் யாவும், இமய உச்சிகாண முயன்று திரும்பிய ஐரோப்பியர்களால் நனகு விளக்கிச் சொல்லப்படுகின்றன.

வானிற் பறந்து செல்லும் விமானிகளின் அநுபவங்கள் பல கிடைத்திருக்கின்றன. ஓர்

ஆகாய விமானியின் அநுபவம் “ லண்டன் டைம்
 லி ”ல் ஒருபோது வெளியிடப்
 பட்டிருந்தது. பதினாயிரம் அடி
 ஆகாய விமானியின் அநுபவம் வரைக் காற்றுப்பைத் துணை
 வேண்டுவதில்லை யென்றும்,
 அதற்குமேல் அத்துணை, படிப்படியாக வேண்டப்
 படுகிறதென்றும், இல்லையேல் உணர்வழியப்
 பெறுகிறதென்றும் அவ்விமானி கூறியுள்ளார்.
 அங்கு அவரெதிரிலிருந்த டைப்ரைட்டர்ல் பொறிக்
 கப் பெற்றிருந்த எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படித்
 தல் அவரால் முடியவில்லையாம். மொழிக்குரிய
 எழுத்துக்கள் என்னும் உணர்வே ஆண்டு அவ
 ருக்குத் தோன்றவில்லையாம். கீழே இறங்க இறங்
 கப் பழைய நல்லுணர்வு பிறக்கிறதென்றும், அப்
 பொழுது எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படித்துப்
 பொருளுணராம நிலை நேர்கிறதென்றும் அவர்
 அறிவித்திருக்கிறார்.

பதினாயிரம் அடிக்குமேலுள்ள நிலை அப்
 படியும் இப்படியிருப்பதாகும். அதற்குமேற்
 செல்லின் உணர்வழியும் நிலை நேரும்போலும்!
 “காயமே இது பொய்யடா - காற்றடைந்த
 பையடா” என்றார் ஒருவர்.

இமயத்தின் பசுமை - கருமை கடந்தொளிரும்
 வெண்மையிலேயே, காற்று, பருமையில் வேண்
 டப்படுகிறது. ஆண்டிருந்தே இமயம் காற்றருகு
 மலை என்னும் பெயர் பெறுகிறது. இயற்கை

மாறுமிடம் அதுவே. அம்மாற்றத்தின் நுட்பம் கூர்ந்து உன்னற்பாலதே.

இமயத்தின் காற்றருகு வெண்மைப் பகுதியே வெள்ளி மலையென்றுங் கயிலாயமென்றும்

அகப்புறக் கயிலாயம் வழுங்கப்பெற்று வருகிறது. கயிலாய மென்பது தத்வார்த்த முடைய வொன்று. கயிலாயம்

புறத்திலிருப்பது போல அகத்திலுமிருக்கிறது. கயிலாயம் இமயத்தில் இருப்பதுபோல நம்மிடத்திலும் இருக்கிறது. அகநோக்கிலிருந்து நமமை ஆராயின், நாடும் ஓர் இமயமாயிருத்தல் உணரலாம். இமயம் முக்கூறுடைத்தா யிருப்பதையொப்ப நாமும் முக்கூறுடையவராயிருக்கிறோம். பசுமை கருமை வெண்மையென்னும் மூன்றும் இமயத்திலுமுண்டு ; நம்மாட்டுமுண்டு.

பசுமை மாயையைக் குறிப்பது. கருமை ஆணவத்தைக் குறிப்பது. கர்மம் மாயையினின்றும் ஆணவக் கூட்டுறவால் பிறப்பதொன்றாகலின், அதனைப் பசுங்கருமையிற் சேர்த்துவிடலாம்.

இமயத்தின் பசுமைப் பகுதியாய் காட்டில் என்னவிருக்கும்? பொல்லா விலங்குகளல்லவோ இருக்கும்? நம்பாலுள்ள மாயா அடவியிலும் பொல்லா விலங்கியல்புகளிருக்கின்றன. இமயத்தின் பசுங்காட்டுப் பகுதியைக் கடந்ததும் கரும் பாறைப் பகுதி தோன்றுகிறது. நாமும் மாயையைக் கடந்தால், ஆணவப் பாறையிருத்தல் அறி

வோம். இமயப் பாறையில் கழுகு முதலிய வன் பறவைகளிருக்கின்றன. நம்மிடத்தும் அப்பறவையியல்புகளிருக்கின்றன. இமயத்தின் கரும்பகுதியைக் கடந்து சென்றால் வெண்மையொளி புலனாகிறது. நாமும் ஆணவப் பாறையைக் கடந்து சென்றால் மெய்யறிவொளி விளங்கப் பெறுகிறோம். இமயத்தின் வெள்ளொளி புறக்கயிலாயம். இங்கே மெய்யறிவொளி அகக்கயிலாயம். இதுவே நிர்வாணமென்பது. இதனைச் சத்திநிபாதமென்று சைவ நூல்கள் கூறும். இதற்கு மற்றவர் மற்ற மற்ற குறியீடுகள் புனைந்துள்ளனர். எல்லாம் ஒரு கருத்துடையனவேயாகும்.

இயேசு பெருமான் மலைமீதிவர்ந்து வெண்மை எய்தியதை இங்கே நினைவூட்டிக் கொள்ளுங்கள். அவரெய்திய வெண்மை எது? மெய்யறிவு விளக்கம் - நிர்வாணம் - சத்திநிபாதம் அல்லது கயிலாயப்பேறு என்பதே.

பெரியோர் மலைப்படி ஏறுவதென்பது அகமுகத்தில் மாயா காரியங்களாகவுள்ள தத்துவப்படிக்களை ஏறுவதென்க. இதனைக் கண்ணப்பர் காளத்திமலை ஏறிய விடத்தில் சேக்கிழார் நன்கு விளக்குகிறார்.

“நாணனு மன்பு முன்பு

நளிராவரை யேறத தாமும்

பேணுதத் துவங்க ளென்னும்

பெருகுசோ பான மேறி

ஆணையாஞ் சிவத்தைச் சார -
 அணைபவர் போல ஐயர்
 நீணிலை மலையை யேறி
 நேர்படச் செல்லும் போதில் ”

இப்பெரியபுராணப் பாட்டின் பொருள் நுட்பத்தை உன்னி உன்னி உண்மையுணர்க.

இனி எடுத்த பொருள்மீது செலவோம இமயத்தில் இயற்கை மாறுமிடத்தில் கருத்தைச் செலுத்துங்கள். கருமை கடந்து வெண்மை துவங்குமிடத்தில் இயற்கை மாற்றமுறுகிறது ; அதாவது காற்று அருகுகிறதென்பது. அகத்திலும் இமமாற்றம் நிகழ்கிறது. ஆணவம் ஒடுங்கி மெய்யறிவோளி தோன்றும் இடத்திலேயே அசத்தி ஒஃதென்பதும், சத் இஃதென்பதும் உணர்வு லுறுக்கின்றன. அசத்தும் சத்தும் பிரியுமிடமிதுவே. இந்நிலையை “ யாவையுஞ் சூரியஞ் சத்தெதிராகலின் ” என்றார் மெய்கண்டார் ; “ முப்பாமும் பாழாய் முடிவிலொரு சூரியமாய் ” என்றார் ஓளவையார். இச்சூநயமே நிர்வாணமென்பது. வெட்ட வெளியில் என்ன இருக்கும் ?

அகத்தில சத்தும் அசத்தும் பிரிவுறுமிடமே புறத்தில இமயத்தில் காற்றுப்பெருக்கும் காற்றுச் சுருக்கும் பிரிவுறுமிடமாகும். அசத்தை மனிதன் சத்தென்று கருதிக் கொண்டிருக்கும்படி அவனுக்குப் பிரகிருதித தொடர்பிருக்கும்.

பிரகிருதி யுடலுக்குப் பருமைக் காற்று இன்றி யமையாதது. மகன் அசத்தின் தன்மையுணர்ந்து அதனின்றும் நீங்கிச் சத்துணர்வு பெற்றதும், அவன் பிரகிருதியினின்றும் விடுதலையடைகிறான். பிரகிருதி யுடலுணர்வு ஒடுங்குமிடத்தில் பிரகிருதியின்பாற்பட்ட பருமைக் காற்று வேண்டுவ தில்லை. ஆகவே, இமயத்தின் வெண்மையினிடம் பிரகிருதி மாயா உடலுணர்வினர் ஏகும்போது அவர்க்கின்றியமையாத காற்றுப் பேறு போதிய வளவின்றி அவர் தயங்குகிறார்.

இமயத்தின் உச்சி காண நம்போன்றவரால்

இமய உச்சி இயலாதோவெனில், மிக அரி
காண்டல தில, அஃதும ஒருவாறு இயலு
மென்று கூறலாகும். மேல் நாட்

டறிஞர் சிலர் இமயத்தின் உச்சிகாண முயன்று வருவதும், அவருள் ஒரு கூட்டத்தார் இருபத் தாருயிரம் அடிவரைச் சென்றதும் உங்கட்குத் தெரியும். அவர் காற்றருகியுள்ள விடங்க ளில எப்படிச் சென்றனர்? தற்கால முறைப் படி பைகளில் காற்றை நிரப்பி, அவைகளை உடன் கொண்டு சென்றனர். இது செயற்கை முறை; இயற்கை முறையாகாது. ஆயினும் அவர்தம் ஊக்கமும் முயற்சியும் பாராட்டற்பாலனவே.

பனிச் செறிவில் செயற்கை முறையில் காற்றை யுட்கொண்டு காற்றருகியுள்ள விடத்தில் ஏறிச்

செல்லல் எத்துணை அருமை? ஏறாந்தால் உயிர் போய்விடும்! சிலர் இடையிடை உயிரையும் இழந்தனர். உயிரையும் பொருட்படுத்தாது, ஏற்ற கருமத்தில் கண்ணுயிருந்து உழைத்து வருதலைத் தற்கால மேலநாட்டார் சிறந்த அறமாகக் கொண்டிருத்தல கவனிக்கத்தக்கது. விடா முயற்சிக்கு எப்பொழுதும் வெற்றியுண்டு.

எந்நாட்டிற் பிறந்தவர் எந்நாட்டு மலையுச்சி காண எத்துணை அரிய முயற்சியில் தலைப்படுகிறார்! இமய நாட்டிற் பிறந்த நாம இமயத்தின் உச்சி காண முயல்கிறோமா? எண்ணமாதல கொள்கிறோமா? இல்லையே! ஆனால் பண்டைப் பெருமையைப் பாராட்டுமளவில உள்ள நிறை கொள்கிறோம். பண்டைப் பேச்சில மேலநாட்டாரை நாம எளிதில் வென்று விடுகிறோம்!

பண்டை முதறிஞர் இமயத்தின் பல பாகங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தாரென்று தெரிகிறது. அவர் எழுதியுள்ள காவியங்கள், யோக நூல்கள், ஓவியங்கள் முதலியன சான்றுகளாக நிற்கின்றன. ஆனால் இமயச் செலவிற்கு அவர் கொண்ட முறை வேறு. அஃது இயற்கை முறை. இப்பொழுது நமக்கு அமமுறையுந் தெரியாது; தற்கால முறையுந் தெரியாது. நமமினுந் தற்கால மேல்நாட்டார் விழுமியோர் என்பதில் என்ன ஐயம்?

இமயத்தின் உச்சி காண்பதில் என்றாதல் மேல் நாட்டறிஞர் வெற்றியுறுதல் ஒருதலை. அவ் வெற்றி நாளே மேலநாட்டின் விடுதலை நாள் ; உலகின் விடுதலை நாள். அந்நாளே மேல்நாட்டில் ரிஷிகள் தோன்றும நாள். இமயத்தின் உச்சியை இரண்டொருவர் அரிதில் முயன்று கண்ட பின் னைப் பலாக்கு அதைக் காணும் வேட்கை முறுகியெழும். அவவேட்கை செயறகை முறையில முற்றுறுது. ஏன்? அடிக்கடி பலர் போதல வேண்டுமன்றோ? அதற்குப் புதியதொரு முறை காணப்பெறும் அவசியம நேரும். அமமுறை நம முன்னோர் கண்ட இயற்கை முறையாக நேரலாம். அவவியறகை முறை மேலநாட்டுணர்வில் படிதற்கு, அந்நாட்டிறன்றோன்றி, நம நாடு போந்து, இமயத்தில தங்கி, உள்ளொளி பெற்ற பிளவடீஸ்க் அமமையாரா கால கொண்டனர். இப்பொழுது ஸர் ஓலிவர் லாட்ஜ் உள்ளிட்ட சில ரால் சுவர்கள் எழுப்பப்படுகின்றன.

ஸர் ஓலிவர் லாட்ஜ் பெரிய பூத பௌதிக சாஸ்திரி. அவர் கண்ட புதுமைகள் பல. பருவுடலுக்கு வேறாக நுண்ணுடலிருத்தலை அவர் கண்டுள்ளார். அவவுண்மை உறுதிப்பட்டே வருகிறது. நுண்ணுடல உண்மையை அருபவத தில் கைவரப் பெறுவோர் பிரகிருதி மாயா காரிய மாய பருவுடலுடனும் வாழ்வு நடாத்தலாம்.

அவர்க்குக் காற்றுணவு பருமையில் வேண்டுவ திலலை. அவர் செயற்கைக் காற்றுத் துணையின்றி இமய உச்சி நோக்குதல்கூடும். நம் முன்னோர் கண்ட இயற்கை முறை இதுவே.

வெள்ளிமலையென்னுங் கயிலாயமலை, பருமைக் காற்றெல்லையைக் கடந்தொளிர்வ தென்பதையும், அக்காற்றுப் போதிய அளவின்றி நனகு வாழ இயலாத பருவுடலுணர்வுடையார் அதன்பால அணுகல அரிதென்பதையும், நுண்ணுடலுண்மையை அநுபவத்தில் உணர்ந்தவரே அதனிடஞ் செலலல் இயலுமென்பதையும் மக்களுக்கறிவுறுத்த அறிஞர் எழுதிய கதைகள் பல வுண்டு. அவைகளுள் இராவணனைப் பற்றிய கதைக் குறிப்புப் பெரிதும் வழக்கிலிருக்கிறது.

இராவணன் விமானமேறிக் கயிலை வழிச் சென்றானென்றும், அப்பொழுது அவன் மேற் செல்லாதவாறு தகையப் பட்டானென்றும், அவன் அமமலையை அகழ்ந்தெடுக்க முயன்றானென்றும், சிவபிரான் கால்விரலாலுன்றத்திணறினானென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. நுட்பங்களைக் கதைகள் வாயிலாகத் தெரிப்பது பண்டை மக்கள் மரபுகளுளொன்று. இக்கதைக்கணுள்ள நுட்பமென்னை ?

இராவணன் பிரகிருதி யுடலுணர்வில் மூழ்கினவன். அவன் நுண்ணுடல் உண்மையை அநு

பவத்தில் உணராதவன். அவனுக்குக் காற்று இன்றியமையாதது. அஃதருகியுள்ள இடத்தில் அவன் புகுந்தமையான், அவன் தகையப்பட்டா னென்க. அவன் மலையை அகழ்ந்தெடுக்க முயன்ற வேளையில் போதிய காற்றில்லா இறுக்கத்தால் அவன் நீரினின்றெடுக்கப்பட்ட மீன் போன்றவ னாய்த் திணறிப் பருமைக் காற்றுள்ள இடத்துக் குத திரும்பி ஓடலானான். அந்நாளில் தற் போதைய செயற்கைக் காற்றுப்பை அவனிட மிலலை!

அப்பர் சுவாமிகள் பருவுடலுணர்வுடன் கயிலை நோக்கிய வரலாற்றை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர் தொண்டு தமிழ்நாட்டுக்கு அவவேளையில்மேலும் மேலுந் தேவையா யிருந்தமையான், ஆண்டவன் அவருக்கு நுண்ணுடல உணர்வு நல்காது, அவ ரைத் திருப்பி, அவர் கொண்ட வேட்கையை மட் டுந் தணிக்கத் திருவையாற்றில் கயிலைக்காட்சி வழங்கினுனென்று சொல்லப்படுகிறது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இவவுலகில தமது கட மைகளை யெல்லாம நிறைவேற்றி முடித்த பின்னை ஆண்டவனருளால் நுண்ணுடலுணர்வை அனு பவத்தில் பெற்று, அக்கோலத்துடன் கயிலை நோக்கினார். அவர் நுண்ணுடல பெற்றேகியதற் குச் சரித்திரத்தில் சான்றிருக்கிறது. அவவேளை யில் இமயச் சாரலிலிருந்த உபமன்யு முனிவர்

ஒரு பேரொளியின் வருகையைக் கண்டு எழுந்து தொழுதனரென்றும், அவ்வொளி சுந்தரமூர்த்தி யென்று தம்மைச் சூழநின்ற மற்ற முனிவர்கட்கு அவர் அறிவித்தனரென்றுஞ் சரித்திரஞ் சொல்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வெள்ளை யானை மீதிவர்ந்து சோதி மயமாய்க் கயிலை நோக்கினாரென்று சொல்லப்படுவது, அவர் நுண்ணுடலுணர்வுடன் நோக்கினாரென்பதை விளக்குவதாகும்.

காரைக்காலம்மையார் கயிலைசென்று திரும்பியதும இங்கே நினைவிற்கு வருகிறது. தமமைத்தெய்வமென்று நாயகன் தொழுத அப்போதே, காரைக்காலம்மையார் உடலை உதறி எற்புடல் தாங்கினாரென்று சரிதஞ் சொல்கிறது. அம்மையார் உதறியது பிரகிருதியையென்க. பிரகிருதிமாயா உடலையற்ற அம்மையாருக்குப் பருமைக் காற்றுத் துணை எற்றுக்கு? ஆதலால் அவர் கயிலை சென்று திருமபியதில் வியப்பொன்று மில்லை. அம்மையார் நுண்ணுடல் பெற்றமையால் அவர் பேயாரென்றழைக்கப்பட்டனர்.

கோளி சங்கரம்

பருமைக்காற்றருகிய கயிலையின் ஒளி இமயத்தின் இருபதியிரம் அடியிலேயே வீசத்துவங்குகிறது. அவ்வொளி பெருகிப் பெருகிப் பேரொளியாய் முடியில் திகழ்கிறது. அவ்வெள்ளிய

அமைதியொளி திகழும் முடியே கௌரி சங்கர மென்பது. இதை “எவரெஸ்ட்” (Everest) என்று இக்காலத்தார் கூறுப. இமய முடிகளில் தலையாயது இதுவே.

இக்காலப் பிரகிருதி மக்களுள் செயற்கை முறைபற்றி இன்னுங்கௌரி சங்கரத்தை அணுகினோர் எவருமில்லை. அதை நண்ண முயன்று வரும் ஐரோப்பியருள் ஒரு கூட்டத்தார் இமயத்தின் இருபத்தாறாயிரம் அடிவரை சென்று திருமபினர். இன்னும் மூவாயிரமடி ஏறிச்செல்லல வேண்டும். இமய முடியாகிய கௌரி சங்கரத்தை அடைதல் வேண்டுமென்னும் முயற்சி இன்னும் விடப்படவில்லை. சிலர் அம்முயற்சியில் முனைந்தே நிறகிரார். அவர்தம் முயற்சிகளெல்லாம் செயற்கை முறைபற்றியே செல்கின்றன. செயற்கை வழியிலாதல் கௌரி சங்கரத்தைக் காண்டல் சிறப்பேயாகும்.

செயற்கை முறைபற்றிக் கௌரி சங்கரத்தைக் காண முயலவோர் தம முயற்சியில் வெற்றி பெற்றினும், அவர்க்கு அதன் புறம புலனாகுமே யன்றி, அதன் அகம புலனாகாது. இயற்கை முறைபற்றி ஆண்டுப் போதரும ஓர் வண்ணர்கட்துக் கௌரி சங்கரத்தின் உள்ளுறை புலனாகும். அவவுள்ளுறை இமயத்தின் உயிர். அவ்வுயிர் இமயவளவில் நிற்கவில்லை. அதுபிரகிருதி புவனங்களை இயக்கும் ஆருயிராக நிற்கிறது.

அவ்வயிர் எது? அது பெண் ஆண் குழந்தை யென்னும் முக்கூறுகளுடன் வீற்றிருக்குஞ் சீகண்ட சிவமென்க. இமயத் சீகண்டர் தில் சீகண்ட சிவம் வீற்றிருப்பதுபோல, மேருவில் மகேசுர மூர்த்தமும், சிவலோகத்தில் சதாசிவ மூர்த்தமும் வீற்றிருக்கின்றன. அவைகளும் ஆங்காங்கே பெண் ஆண் குழந்தை வடிவாகவே வீற்றிருக்கின்றன.

சீகண்டர் பிரகிருதி மாயா புவனங்களை இயக்குந் தலைவர். மகேசுரர் அசுத்த மாயா புவனங்களை இயக்குந் தலைவர். சதாசிவனார் சுத்த மாயா புவனங்களை இயக்குந் தலைவர். இவர்களை இயக்குவது தற்பர சீவம்.

தற்பர சிவமே பரம்பொருள். அது நீக்கமற எங்கும் நிற்பது. அதற்கு ஊர் பேர் வடிவம் ஒன்றுமில்லை. ஆராய்ச்சியில்லாதற்பர சிவம தார் தற்பர சிவத்துக்கும் புவனத்தலைவர்கட்கும் வேற்றுமையுணராது வாயில வந்தவாறு பிதற்றுவர். தற்பர சிவத்தின் இயலை,

“ பலகலையா கமவேதம யாவையின கருததுப் பதிபசுபா சந்தெரிததல பதிபரமே அதுதான் நிலவும அருவுருவின்றிக் குணங்குறிக ளினறி நினமலமாய ஏகமாய் நிதத மாகி

அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அசல மாகி

அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவா யன்றிச்

செலவரிதாய்ச்செல்கதியாய்ச்சிறிதாசிப்பெரிதாயத்
திகழ்வதுதற்பர சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே''

என வருஉஞ் சாத்திரத்தானுணர்க.

சாத்திரங்களை முறையாகக் கேட்டுச் சிந்தித்
துத் தெளிவு பெற்றோர்க்குத் தற்பர சிவத்தின்
இயலும், அத்தற்பர சிவத்தின் திருவருளால்
புவன கர்த்தர்களாய் வீற்றிருந்
குருமார்கள் தருள்வோர்களின் இயலும நன்கு
தெரியும். புவனகர்த்தர்கள் தற்பர சிவத்தை
நினைந்து நினைந்து, சிவமாந்தன்மை யெய்தி,
கருவிகரணங்களெல்லாம் அம்மயமாய்ப் புவனங்
களை யியக்குவதோடு, பக்குவமடைந்த உயிர்கட்
குத் தாங்களே நேராகவோ அல்லது வேறு வாயி
லாகவோ உண்மையை அறிவுறுத்தும் மெய்க்குர
வர்களாகவுமிருந்து கடனாற்றுவோராகிறார்கள்.

இவர்களைச் சிலர் அன்பு மேலீட்டான் முழு
முதற் பொருளேயென்று போற்றுகிறார். குரு
மாரைத் தெய்வமாகப் போற்றும் ஒரு மரபும்
உலகில் நிலவி வருகிறது. இம்மரபினர் முழு
முதற்பொருள் ஊர் பேர் வடிவம ஒன்றுமில்லா
ஒன்றாதலினாலும், அதன் விளக்கம் குருமா
ரிடம் மிளிர்ந்தாலும், அக் குருமாரைத்
தெய்வமாகப் போற்றாதல முறையென்றும்,

நினைவுக்கெட்டாத் தெய்வத்தை வேறு வழியில்
 நினைத்தல் இயலாதென்றும், ஆதலின் குருமார்
 வாயிலாகவே வழிபாடு நிகழ்த்தல வேண்டு
 மென்றுங் கூறுகிறார். இவர் கொள்கைக்கு முற்
 றும் மாறுபட்டுச் சிலர், குருமாரைக் குருமா
 ராகவே கோடலவேண்டுமென்றும், அவரை
 எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளாகப் பாவித்
 துப் போற்றுதல கூடாதென்றுங் கூறி, உறுதி
 யில் நிற்கிறார்.

உலகம் பலவிதம். எவ்வழியிலாதல் தெய்வ
 வழிபாடு நிகழ்தல் வேண்டும். தெய்வமென்றும்
 பெயரால் நிகழ்த்தபடும் வந்தனை வழிபாடுகள்
 யாவும் மெய்த் தெய்வ மொன்
 தெய்வ றுக்கே சேரும். தெய்வம் ஒன்றே.
 மொன்றே “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே
 தேவனும்”, “ஒன்று கண்டீர் உலகுக்கொரு
 தெய்வம்” என்றார் திருமூலர். மீண்டும் அவரே,

“ அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை
 ஒபபிலி வள்ளலை ஊழி முதலவனை
 எபபரி சாயினும் ஏததுமின் ஏததினால
 அபபரி சீசன அருளபெற லாமே ”

என்று அருளியிருக்கிறார். வேண்டற்பாலது
 அன்பு வழிபாடு. வழிபாட்டு முறையில் போர்
 முறை வகுத்தல அறியாமை. இது நிற்க.

புலன கர்த்தர் ஒவ்வொருவரும் பெண் ஆண்
 குழந்தை கோலமாக வீற்றிருப்பதென்னை என்று

பெண் ஆண் குழந்தை என்னும் மூன்றும் நம் நாட்டில் மும்மூர்த்திகளென்றும், சில இடங் களில் பிதாசுமாரன் பரிசுத்த மும் மூர்த்திகள் ஆவியென்றும் வழங்கப்படுகின்றன. அவை இன்னும் பலவிதமாகவும் வழங்கப்படுகின்றன. அப்பலவற்றுள் சில வருமாறு:—பிர்மா - விஷ்ணு - ருத்ரன் (ஹிந்துக்கள்); ஒஸிரிஸ்-ஐஸிஸ்-ஹோரஸ் (எகிப்தியர்); ஓடின-பிரீயா-தார் (ஸ்காண்டிநேவியர்); ஆனு-இயா - பேல் (அஸ்ரியர்); தெளலாக் - பான்-மொல்லாக் (துருயுதர்); அமிர்தாப்பர்-அவலோகீதீசுரர்-மன் ஜுசுரி (வடபுலப் புத்தர்); கேதர்-பிளூ-சொக்மா (யூதர்); அஹுரமஜதர் - மித்திரர்-அஹிமான் (பாரஸீகர்). ஒருண்மை, உலகில பலவிதமாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

யான் பிரகிருதி யுலகில் வாழ்பவன். எனக்கு இவ்வுலகத் தலைவரங் குருவுமாயுள்ள சீகண்ட சிவத்தின் திருவருள் வேண்டும். அவர் வாயிலாகவே தற்பர சிவத்தை யான் உணர்தல வேண்டும்.

சீகண்ட சிவம தெனமுகப் பரமாசாரியராக வீற்றிருக்கிறாரென்பது சைவசமயக் கொள்கை. இவரைப் பிளவட்ஸ்கி அம்மை மெளனமூர்த்தி யார் மெளனமூர்த்தி (Silent Watcher) என்று சொல்கிறார். பிளவட்ஸ்கி அம்மையார் தவத்தால் உணர்ந்து உலகுக்குணர்த்திய குரு சந்தானத் தோற்றம், பெரிதும் சைவ

சமயங் கூறும் குரு சந்தானத் தோற்றத்துடன் ஒத்திருக்கிறது. குருமார்க் கெல்லாந் தலைவராக வீற்றிருப்பவர் மௌனமூர்த்தி (Silent Watcher) என்றும், அவரெதிரில் நால்வர் வீற்றிருக்கிறாரென்றும், அவருள் ஒருவர் இளம் வடிவினராய்த் தலைமைபெற்றிருக்கிறாரென்றும், அவர்தம் தொடர்பு கொண்ட திருக்கூட்டங்களிருக்கின்றனவென்றும், அவசியம் நேரும போது அவருள் எவரேனும் உலகுநோக்கி அறம் வளர்த்துச் செலவரென்றும் அமமையார் உலகுக் குணர்த்தியிருக்கிறார்.

மௌன மூர்த்தியை நாம் தக்ஷிணமூர்த்தி என்கிறோம். இளமை வடிவினரைக் குமரர் என்கிறோம். மௌன மூர்த்திக்கும் இளமை வடிவினர்க்கும் அமமையார் கூறியுள்ள இயல்புகள் பெரிதும் சைவ சமயம் தக்ஷிணமூர்த்திக்கும் குமரருக்குங் கூறும் இயல்புகளுடன் ஒத்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. ருஷியாவினின்றும் போந்த ஓர் அமமையார்க்குத் தவத்தால் இந்நுட்பங்களெல்லாந் தோன்றலாயின.

முழுதற்போநர் ஒன்றே. அதை யுணர்த்து மோனம் வேண்டும். மோனம் வழங்குவது அழியா இளமை. மோன நிலைக்கும் இளமைப் பேற்றுக்கும் அறிகுறியாக தக்ஷிணமூர்த்தியுங் குமரரும் வீற்றிருக்கிறார். குமரகுரு வாயிலாக மோனநிலையும், மௌனமூர்த்தி வாயிலாக முழுமுதல் உணர்வும் பெறுதல்கூடும்.

சொல்லாமற் சொல்லும் தென்முகப் பரமாசிரியர் குறிப்புணர்ந்து இவவுலகை நடாத்தும் குமரகுருவின் ஆணை வழி நிற்பவரே மற்ற மற்ற குருமார். குருமார்க்குத் தீர்க்க தரிசிகளென்றும், தீர்த்தங்கரர்களென்றும், நபிகளென்றும், புத்தர்களென்றும் பலதிறப் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. குருமார் சமயம் நேருமபோது உலகில் பலவிடங்களிற்றோன்றிக் காலதேசவர்த்தமானத்துக்கேற்ற வண்ணம் அறநெறியோமபிச் செல்வார். இவர் ஓரிடத்திருந்து போதரலையும், ஓரறத்தை அறிவுறுத்தலையும் உணராத உலகம், பன்முகச் சமய உணர்வு கொண்டு பிணங்கிப் போரிடுகிறது.

இப்பிணக்குகளைப் போக்கிச் சமரச சன்மார்க்கத்தை வளர்க்க இந்நாளில் தோன்றிய பெரியோர்கள் பிளவடஸ்கி அம்மையார், இராமகிருஷ்ணர், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியவர்கள். இவர்களுள் பிளவடஸ்கி அமமையார குரு பரமபரையை நன்கு விளக்கித் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

இமயத்தில் வீற்றிருந்தருளுந் தலைமைக் குரவரை நாம் சீகண்ட சீவமென்றும் தென்முகப் பரமாசாரியரென்றுஞ் சொல்கிறோம். சமணர் அவரை விநுஷபதேவரென்றும், அநகரென்றுஞ் சொல்கிறார். பௌத்தர் அவரை ஆதி புத்தரென்று கூறுகிறார். மற்ற மற்ற சமயங்களிலும் வழங்கப்படுஞ் சில பெயர்கள் கயிலை மௌன மூர்த்தி

யைக் குறிக்கின்றன. மொழி வேற்றுமைகள் உலகையும் வேற்றுமைப் படுத்துகின்றன !

சமணர் விருஷப தேவரைப் பற்றிக் கூறும் வரலாறும், வடிவும், பிறவும் பெரிதுஞ் சைவர் கூறும் மோனமூர்த்தியின் வறலாற்றுடன், வடிவுடன், பிறவுடன் ஒத்திருக்கின்றன. விருஷப தேவர் மெய்நிலை யுற்றதும், கயிலை போந்து மோனத்தில வீற்றிருக்கலானார் என்று சமண நூல்கள் கூறுகின்றன. விரிவு சமண நூல்களிற் காண்க.

ஜப்பானில் நிலவும பௌத்தம மஹாயானம் என்பது உங்கட்குத் தெரியும். அப்பௌத்தம் பெரிதும் சைவத்துடன் ஒத்து நிற்பது. அப்பௌத்த ஞானிகளிற் சிலா, அமைதி நிலை பெறுதறபொருட்டு, இமயம போந்து, இன்புற்று, எழுதிய குறிப்புக்களில், கயிலைய உச்சியில் மோன நிலையிலுள்ளவர் ஆதி புத்தர் என்று சுட்டிக்காட்டி யிருக்கிறார்.

உலகிடைப்போந்து அறம வளர்த்த புத்தர் பலர். புத்தரென்பது பெரு நிலை அடைந்த குரு மாரைக் குறிக்கும் ஒரு சொல். 'கௌதம புத்தர்' என்பது, கௌதமர் என்பவர் புத்தா நிலையடைந்ததைக் குறிப்பதாகும். கௌதமருக்கு முன்னரும் பலர், புத்தர் நிலையடைந்துள்ளனர். விளக்கம பௌத்த மூல நூல்களிற் பார்க்க.

கயிலாய உச்சியிலுள்ள மௌன மூர்த்தியைப் பலர் பல பெயரால் அழைக்கிறாரென்று கொள்வதே பொருத்தம். அக்கயிலைநாதனைச் சுவாமி வீவேகாநந்தர், “ஏ! இந்தியாவே! நீ தொழுந்தேவன் முனிவர்க்கு முனிவன் என்பதை - எல்லாந் துறந்த சங்கரன் என்பதை - உமைக்கு நாயகன் என்பதை - மறவாதே” என்று கூறியதும் ஈண்டு உன்னத்தக்கது.

இப்பிரகிருதி யுலகின் தலைமைக்குரவர் வீற்றிருக்குமிடம் இமயவுச்சி - அதாவது கௌரி சங்கரமென்று உணர்க. கௌரி சங்கரன் வீற்றிருக்குமிடம் கௌரி சங்கரம் என்னும் பெயர் பெற்றது.

இமயம் ஒரு பெருங்குரவரைத் தன் முடியில் தாங்கி நிற்கிறது. காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ற முறையில் குருமாரை அஃது உலகுக்கனுப்புகிறது. சமய ஞானத்துக்குத் தாயகமாக இமயம் - இமயக் கயிலை-கௌரி சங்கரம் - பொலிகிறது. ஆகவே, இமயத்தின் உயிர் சீகண்ட சிவமென்றும், அவ்வுயிரின் உடல் இமயமென்றுங் கொள்க. இமயம் பல்லாற்றினுந் தெய்விக முடையதென்க.

த ய ன ம்

இமயமலைச் சிறப்புக்கள் இன்னும் பலவுண்டு. அவைகளுள் தனிமைச் சிறப்பென்று யான் கருதுமொன்றை ஈண்டுக் குறிப்பிட விரும்பு

கிறேன். அஃது இமயம் தியானத்துக்கு மிகவும் உரிமையுடைய தென்பது.

தியானம் வாழ்விற்கு இன்றியமையாதது. தியானம் உடலுக்கும் உயிருக்கும் நலஞ் செய்வது. உள்ளொளிப் பெருக்கத்துக்குத் தியானம வேண்டற்பாலதே. தியானமில்லாத வாழ்வு ஞாயிறொளி படராத இடத்தை யொப்பது.

மனிதனிடத்தில் இயற்கை அறிவொளி இருக்கிறது. அவ்வொளி ஆணவத்தால் மறைபட்டுக்கிடக்கிறது. ஆணவம நீங்க நீங்க மனிதனிடத்தில் தெய்விக உணர்வு பெருகிக்கொண்டே போகும். ஆணவ நீக்கத்துக்கும் அறிவொளி ஆக்கத்துக்குந் தியானம பெருந்துணை செய்யும்.

விளங்காத நுட்பங்களெல்லாம தியானத்தால விளங்கி விடும். தியானம அலையும் மனத்தை அமைதியில் நிறுத்தும். உள்ளத்திலும், பொறி புலன்களிலும், மற்றக் கருவி கரணங்களிலும் படிந்துள்ள மாசுகளைத் தியானம் அரித்துத் தள்ளி, அவைகளை (பொறி புலன்களை)த் தூய்மைப் படுத்தும்.

தியானம், பருவுடல் (ஸ்தூல சரீரம்) நுண்ணுடல் (சூக்ஷ்ம சரீரம்) முதலுடல (காரண சரீரம்) நிலைகளைப் புலப்படுத்தி, அகக் கண்ணைத் திறந்து, யோகக் காட்சி வழங்கும். தியானம் சிற்றறிவைப் பேரறிவாக்கி, அதைக் கட்டில்லாத

தொன்றாக்கும். அப்பேரொளி மூன்றே, ஒரு கோடி ஞாயிறொளி என் செய்யும்? இஃது அதன் மூன்றே மின் மினிப் போலத் தோன்றும்.

தியானம், பிணி மூப்பு சாக்காட்டைப் போக்கும். தியானம், மன்தனைத் தேய்வமாக்குமென்று கூறங்கச் சொல்லலாம். இன்றோரன்ன சிறப்புக்களெல்லாம் தியானத்தி லுண்மையாலல்லவோ யோகங்களிலெல்லாந் தலையாயது தியான யோகமென்று ஆன்றோர் கூறிப் போந்தனா !

தியானத்துக்கு முதல் முதல் ஏதாயினுங் குறிவேண்டும். மலை, சிறந்த இயற்கைக் குறியென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. மலையையும் தியானமும் யைத் தியானத்துக்குரிய இடமாகவுங் கொள்ளலாம்; தியானிக்கப் படுவதாகவுங் கொள்ளலாம்; தியானத்துக்குரிய பிறவாகவுங் கொள்ளலாம். என்னை? மலையை உற்றுநோக்குங்கள். அஃது எப்படி நிற்கிறது?

மலை, தியானம்போல் நிற்கிறது. தியானம்போலவா - தியானமாகவே நிற்கிறது. மலை, தியானத்தை அறிவுறுத்துகிறது. தியானத்துக்கு வேறோர் ஆசிரியர் வேண்டுவதில்லை. மலையே இயற்கைப் பேராசிரியராக நிற்கிறது. பொது மலைநிலை இவ்வாறாயின், சிறப்பு மலையரசாம் இமயத்தின் நிலை எவ்வாறிருக்கும்?

யன ஓடுகின்றன. கரும்பாறை தோன்றி இரி
கிறது - அதாவது - ஆணவம் ஓடுங்குகிறது -
நமபாலுள்ள கழுகு கண்டபேரண்டம் முதலி
யன பறந்தோடுகின்றன. வேண் கயிலை - புண்ணி
யத்திரட்சி தோன்றுகிறது - அதாவது - நிர்வாணம்
அல்லது சத்திநிபாதம் அல்லது கிறிஸ்துவின்
வேண்மை உறுகிறது. உற்றதும் இமயக் கொடி
யின் தவக்கோலம் காட்சியளிக்கிறது - அதாவது-
அமைதிப் பேண்மை கூடுகிறது. உடன் மௌன
வடிவம் புலனாகிறது - அதாவது - மோனம எய்து
கிறது ; அங்கே சொல்லொணா அழகு திரண்ட
சேவ்விய இளமை வடிவு நிற்கிறது ; அதாவது -
சாவா புவா இளமைப் பேறு உண்டாகிறது. இவ்
விளமைப் பேறே அழியா இன்பம்.

இஃதொரு நொடிப் பயிற்சி. நாடோறும் இத்
தியானத்தைப் பெருக்கப் பெருக்க நினைவிலுங்
கனவிலும் இந்நிலைகள் தோன்றா நிற்கும். முடி
வில அது மேலான இன்பத்தில நிறுத்தும்.

புற இமயத்துடன் அகத்தைத் தொடர்புப
படுத்தி, உயிர்களை இமயமாக்குவது இமயத்
தியானம். இமயத் தியானம் பெரியதொன்றைக்
குறிப்பது. அறிவுப் பெருக்கத்துக்கும் தெய்வ
உறவுக்கும் *இமயத் தியானம் வேண்டற்பாலது.

* 'The stainless ramps of huge Himala's wall,

*

*

*

Led climbing thought higher and higher,
Until it seemed to stand in heaven,

And speak with God.—“ *The Light of Asia*”

ஒவ்வொருவரும் தியானத்தில் இமயமாதல் வேண்டும். அதற்கென்றே பலதிற வழிபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வழிபாடுகளின் உள்ளக்கிடக்கை தியானத்தில் இமயமாக வேண்டுமென்பதே. சொல்லோணப் பேரிய நிலையே இமயமென்க. அதற்கறிகுறி புற இமயம்.

அப்பேரிமயம் நமது பாரத நாட்டின் முடியாயிருக்கிறது. மலையை - உலகில் உயர்ந்த மலையை - முடியாக் கொண்ட தாயின் வயிற்றில் நாம் பிறந்திருக்கிறோம். இமயப் பாரதப் புதலவர்களென்னும் பெயரை நாம் தாங்கி நிற்கிறோம். நமது குறிக்கோள் எதுவாயிருத்தல வேண்டும்? இமய நோக்கம் நமது குறிக்கோளாயிருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது நமது நோக்கம் யாண்டுச் செல்கிறது? வெட்கம்! வெட்கம்! நமது கருத்தை இழிந்த கீழ் நோக்கில புகுத்தவே நாம் பயின்று வருகிறோம்.

இமய வாடையில் நாம் நிற்கிறோமா? இலலையே! தற்போது நாம் பெற்றுவருங் கலவி இமய வாடையில் நம்மை நிறுத்துகிறதா? அது நம்மை மேலைக்காற்றிற் பறக்கச் செய்கிறது. இமய நாட்டில் பிறந்தவருள் இப்பொழுது எத்துணை பேர் இமயமாக விருக்கிறார்? அவர்தந்தொகையை விரல் வைத்து எண்ணிவிடலாம். அன்பில் ஒரு காந்தி இமயமாக நிற்கிறார்; கவியில் ஒரு தாகூர் இமயமாக விளங்குகிறார்; இயற்கை

ஆராய்ச்சியில் ஒரு போஸ் இமயமரகப் பொலிகி
றார். எத்துணைக் காந்திகள் - எத்துணைத் தாகூர்
கள்-எத்துணைப் போஸ்கள் பிறந்தநாடு-வளர்ந்த
நாடு - வாழ்ந்தநாடு - நம பாரதநாடு. மற்ற நாடு
களில் இந்நாளில் இமயம் போன்றவர் பல
ரிருக்கிறார். இமய வாடை அங்கே திரும்பியிருக்
கிறது போலும்! இந்நாளில் இமய உச்சி காண
முயல்வோர் யாவர்?

இமயத்தில் பிறந்த நாம் இமயத்தை மறந்தோம்;
இமயத் தீயானத்தை மறந்தோம்; இமயத் தெய்வத்
தீநுவனீள இழந்தோம்; கலவி யறிவி லுஞ் செல்வச்
சிறப்பிலும் வறியரானோம். அவ்வறுமை போக்க
இமயத் தீயானத்தைக் கொள்ளுங்கள்; இமயம்
போன்ற மேலான எண்ணங்களை எண்ணுங்கள்;
செயல்களைச் செய்யுங்கள்.

இமயம் வெறுங்கலலாக நிற்கவில்லை; மண்
ணை நிற்கவில்லை. அஃது உயிர்கட்குப் பல வழி
யிலும் பயன்படுகிறது; துணை செய்கிறது. அப்
பயனுக்கு - அத்துணைக்கு - அஃது ஏதாயினும்
கைமமாறு கருதுகிறதா? இமயத்தின் கருணை -
கங்கையாக - சிந்துவாக - மற்ற நதிகளாகப்
பொழிகிறது.

மனிதராகப் பிறப்பதால் மட்டும் பயனில்லை.
மனிதச் செயலிருத்தல் வேண்டும். மனிதச்
பணி செயதல் செயல யாது? மற்றவர்க்குப்
பயன் கருதாது பணி செய்தல்.
“என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.” இதற்கு.

இமயம் எடுத்துக் காட்டாக நிற்கிறது. இமயம் போல மனிதன் மற்றவர்க்குப் பயன்படல் வேண்டும்; துணை செய்தல் வேண்டும். இமயக் கங்கை போல - சிந்து போல - மற்ற நதிகள் போல - மனிதன் கருணை பொழிதல் வேண்டும். அக் கருணை வெள்ளத்தில மூழ்கினால் - வேண்கயிலையை - நீர்வாணத்தை - சத்திநிபாதத்தை - கிறிஸ்துவின் வேண்மையைப் - பெறலாம்; அழியா இன்பத்தை நுகரலாம்.

ஆதலால் அன்பர்களே! இமயத் தியானத்தைப் பெருக்குங்கள்; அதைப் பெருக்குதற்குரிய வழியில் நிற்க முயலுங்கள். இமயத் தியானத்துக்கென நாம் அங்கும் இங்கும் அலைய வேண்டுவதில்லை. கூடுமானால் இமயத்தை நேரே காண முயலுங்கள்; இயலாவிடின் கவலையுறாதேயுங்கள்; இமயப் படங்களாகிய கலைகள் - காவியங்கள் - ஓவியங்கள் - திருமலைச் சருக்கங்கள் - இமயம் போலிருக்கின்றன. அவைகளுடன் உறவு கொள்ளுங்கள்; அவைகளில் உலவுங்கள்; உங்கள் ஆடல் பாடல்களை அவைகளிற் செலுத்துங்கள். இமய எண்ணம் - இமய நோக்கம் - இமயத் தியானம் - பெறுவீர்கள்; இமயமாவீர்கள்.

கலைகள் - காவியங்கள் ஓவியங்கள் - திருமலைச் சருக்கங்கள் - நமக்கு வழங்குவதென்னை? அமைதி; அமைதி.

அமைதி நம் பெருஞ் செல்வம். அதுவே அழியாச் செல்வம் ; விழுச் செல்வம் ; இமயச் செல்வம். அச்செல்வத்தை நம் முன்னோர் பல வழியிலும் நமக்கு வழங்கிச் சென்றனர்.

அமைதிக்கு இமயத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அங்கே இமயக் கொடி தவங் கிடக்கிறாளுள்ளும், தென்முகத் தெய்வம் மௌனமாக வீற்றிருக்கிற தென்றும், அத்தவமும், மௌனமுஞ் சேர்ந்து ஈனும் இயற்கையின் உள்ளுறையாம் அழியா அழகு மாறா இளமைக் கோலத்துடன் பொலிகிறதென்றுங் கலைகள் வாயிலாகவும், காவியங்கள் வாயிலாகவும், ஓவியங்கள் வாயிலாகவும், பிற வாயிலாகவும் அமைதிச் செல்வத்தைத் திரட்டித் திரட்டி நமக்கு வழங்கிய பெரியோர்கட்கு என்ன கைம்மாறு செலுத்த வல்லேம்? அவர்கள் நமக்களித்த செல்வத்தைச் சுருங்கிய முறையில் “ சாந்தம் சிவம் ” என்று குறிப்பிடலாம். இச்சாந்தச் செல்வத்தை-சிவச் செல்வத்தை-நமக்கு வழங்கிய பெரியோர்களை வணங்குவோம். “ சாந்தம் சாந்தம் சிவம் ” - இதுவே இமயம்.

கால வரம்பைச் சிறிது கடந்து விட்டேன். மன்னித்தருளுங்கள் ; குற்றங் குறைகளைப் பொறுத்தருளுங்கள்.

சாந்தம் ! சாந்தம் !! சிவம் !!!